

Mihai Ciobanu

Aventurile pisicii Coadă-Coadă



Copertă: Ștefan Filotti
Ilustrații: Emanuel Pavel
Redactor: Iuliana Voicu
DTP: Carmen Diana Mateescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIOBANU, MIHAI

Aventurile pisicii Coadă-Coadă / Mihai Ciobanu ;
il.: Emanuel Pavel. - București : Aramis Print, 2011
ISBN 978-973-679-866-5

I. Pavel, Emanuel (il.)

821.135.1-34.

Copyright © 2011 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate
Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:
B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833, sector 4,
București, O.P. 82 – C.P. 38
tel: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19.
e-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel: (021) 461.08.08/12/13/16;
fax: (021) 461.08.09/19; e-mail: desfacere@edituraaramis.ro
Tipărit la MEGApress holdings s.a.



Mihai Ciobanu

Aveturile pisicii Coadă-Coadă

Ilustrații de Emanuel Pavel



Pentru Rareș și Oriana

O casă nouă

Ca în fiecare dimineață, o pisică mică și pufoasă, cu o blană neagră, lucioasă cu pete albe se trezi și se întinse în pătuțul ei pufos, un coșuleț din nuiiele în care stăpâna ei, o fetiță de șase ani, așezase o pernă de catifea. Pisica își avea culcușul lângă intrarea unui bloc. S-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Miau, miau, răspunse pisica veselă.

Primise acest nume pentru că, încă de când era mică, avea o coadă foarte lungă, mult mai lungă decât a altor pisoi de vârsta ei și, în plus, îi plăcea foarte mult să fie alintată „Codiță”.

Fetița cu păr șaten o mângâie și o luă în brațe.

– Trebuie să-ți spun ceva, începu ea tristă, cu ochii în lacrimi. Voi pleca împreună cu părinții mei foarte departe, cu avionul, într-o altă țară. Se spune că acolo niciun animal cu o blăniță așa de stufoasă ca tine nu ar rezista de cald. O să-mi fie foarte dor de tine. Și își îmbrățișă din nou pisica.

Coadă-Coadă avea doar un an și nu era obișnuită să plece departe de casă. Făcea plimbări scurte cu stăpâna ei în jurul blocului, însă nu cunoștea decât câțiva vecini. Gândul că va trebui să se descurce de acum încolo ca toate celelalte pisici fără stăpân de prin cartier o înspăimânta.

– Coadă-Coadă, vreau să-ți dăruiesc ceva. Ți-am cumpărat un clopoțel mic de tot, așa ca tine. Uite, ți-l leg de coadă pentru ca ori de câte ori dai din ea să-ți amintești de mine.

Clopoțelul argintiu avea un sunet cristalin și melodios, iar Coadă-Coadă nu știa ce să mai facă să-l audă. Făcea tumb, sărea într-un picior. Cling, cling, cling. De bucurie, aproape că uitase de plecarea stăpânei.

– Toate vecinele vor avea grijă să-ți dea lapte, îi spuse fetița.

Coadă-Coadă era foarte iubită de colegele de grădiniță ale fetiței, dar mai ales de câteva doamne mai în vârstă din bloc, care întotdeauna aveau ceva bun de mâncare la îndemână. Pisica văzu cum stăpânii ei au umplut un camion de lucruri, după care s-au urcat în mașină și au plecat. Multe din lucrurile încărcate în camion le cunoștea, se jucase cu ele.



Când se înseră, Codiță se făcu ghem în coșulețul ei. Îi era dor de fetiță și se înghesuia în perna ei pufoasă de catifea. Stătea cu ochii închiși, însă nu reușea să adoarmă. Deodată, auzi mai multe voci: „Miau, Miiaau, Miaau, Miauu“, după care se lăsă liniștea. După alte câteva secunde auzi din nou: „Miau, Miiaau, Miaau, Miauu“, după care din nou se așternu liniștea. Fugi prin grădină și văzu patru pisici care se jucau. Una era portocalie, alta neagră, una gri, iar cea mai îndepărtată și mai mare era maro. Alergau în cerc ținându-se de cozi și, când una dintre ele se oprea, toate celelalte cădeau peste ea. Se ridicau și începeau să miaune... Și iar se prindeau de coadă și se învârtteau... Coadă-Coadă nu înțelegea nimic din jocul lor, însă cele patru pisici se distrau de minune.

Zărind-o pe Coadă-Coadă, se opriră mirate, de parcă nu mai văzuseră vreo pisică până atunci. Bineînțeles, nu mai văzuseră niciodată o pisică cu un clopoțel legat de coadă.

– Ce frumos e!!! Și ce bine sună! Și mie mi-ar plăcea să am așa ceva!!! spuneau pe rând pisicile.

– Cum te cheamă? întrebă în cele din urmă pisica cu blăniță portocalie.

Coadă-Coadă se emoționează.

– Coadă-Coadă, șopti ea.

– Ce nume frumos, ți se potrivește perfect. De unde ai clopoțelul?

– De la stăpâna mea, răspunse Coadă-Coadă.

– Coadă-Coadă, începu cu o voce groasă pisica maro, cea mai dolofană dintre toate, ne bucurăm să te cunoaștem. Să ne prezentăm și noi, zise ea făcând un semn către pisica portocalie.

– Pe mine mă cheamă Portocalie-Portocalie și am doi ani.

– Pe mine mă cheamă Gri-Gri și am trei ani.

– Pe mine mă cheamă Neagră-Neagră și am patru ani.

– Iar pe mine mă cheamă Maro-Maró și am șapte ani.

– Șapte ani? se miră Coadă-Coadă. Adică ești de șapte ori mai mare decât mine? Stăpâna mea avea doar șase. Nu pot să cred că o pisică e mai mare decât un om.



– Păi, sunt mai mare doar ca vârstă, altfel orice copil e mai mare decât mine, oricât de stufoasă aş avea eu blana, se înfoie Maro-Maró.

– Unde locuieşti? întrebă Gri-Gri.

Şi Coadă-Coadă le povesti de coşuleţul de sub scara blocului şi le mai spuse că îi era tare urât să doarmă singură. Aşa află Codiţă că cele patru prietene nu au un culcuş al lor şi că dorm în fiecare seară pe unde apucă.

– Atunci haideţi cu mine. Şi aşa nu o să-mi mai fie nici mie urât.

Pisicile au acceptat bucuroase invitaţia. În câteva minute, cele cinci prietene dormeau înghesuite în coşuleţ.

Când se trezi de dimineaţă, blăniţa pisicii Coadă-Coadă era şifonată, iar pe codiţă, zburlită de tot.

– Bună dimineaţă, pisicilor!

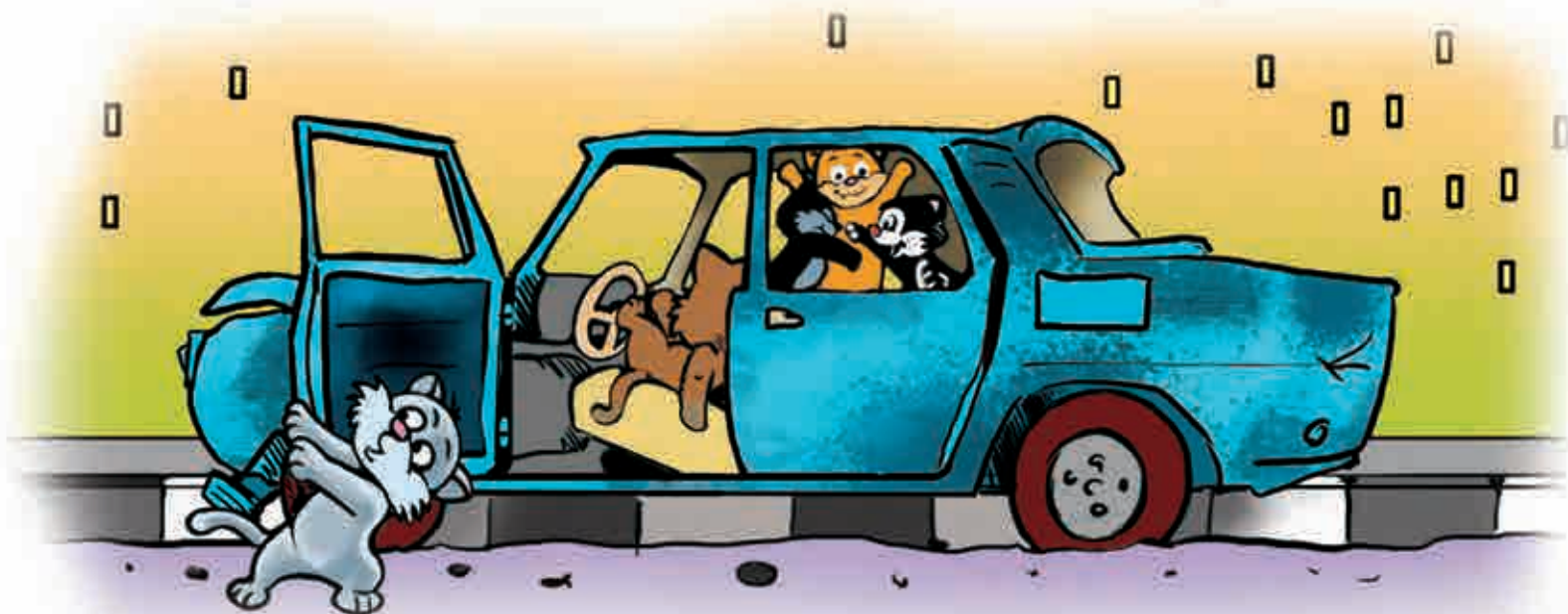
– Bună dimineaţă, Coadă-Coadă! Cum ai dormit?

– Nu prea bine, zise Coadă-Coadă. Trebuie neapărat să ne găsim un culcuş mai mare. Să plecăm chiar acum să-l căutăm!

Pisicile au ridicat din umeri. Ele nu avuseseră vreodată un culcuş anume, dormeau pe unde apucau, însă o plimbare prin cartier era bine-venită.

Codiţă nu cunoştea străzile din cartier. Afară era soare şi frumos şi pisica îşi dădu repede seama ce multe lucruri a pierdut stând atâta timp doar lângă bloc. În jurul ei erau grădini, iarbă, copăcei, fluturi şi o mulţime de maşini care mergeau în toate direcţiile. Văzu copii cu biciclete şi chioşcuri unde se vindeau ziare sau flori.





Pisicile căutau un loc care să le ferească de frig, de ploaie și de vânt, dar să nu fie nici foarte întunecos.

Au găsit o scorbură, însă era mică și întunecoasă. Au mai găsit și o magazie părăsită, însă nu avea ușă și ar fi intrat frigul și praful. Brusc, Coadă-Coadă se opri. Pisica era cu gura până la urechi și dădea din coadă de fericire.

– Cling, cling, cling, am găsit!

– Ce ai găsit? întrebă Gri-Gri.

În fața lor, la numai câțiva metri, erau două mașini vechi, abandonate, care rugineau în spatele unui bloc, cu roțile dezumflate și oglinzile sparte. Vopseaua se dusese aproape de tot, așa că nu se mai distingeau culoarea lor.

– Așteptați-mă aici, zise Coadă-Coadă. Mă duc înainte, să văd cum este înăuntru.

Intră în prima mașină. Interiorul era mai urât decât părea de afară. Nu era decât o tablă rece, plină de frunze care pătrundeau printr-o gaură făcută de rugină. Mașina nu mai avea nici banchete, nici volan, nimic. Coadă-Coadă se întristă. Ieși repede și intră în următoarea mașină, care părea mai nouă decât prima. Înăuntru se aflau banchete moi și locul era chiar curat.

– Și vrei să stăm într-o mașină? De ce nu mai bine afară, în grădină, sau lângă un gard? întrebă întruna Gri-Gri, în timp ce Codiță le împingea de la spate pe toate patru ca să le arate noua casă.

Când intrară în mașină, cele patru pisici săriră în sus de bucurie.

– Ce banchete moi! Și nu se mai simte frigul dacă închidem ușa! se bucura Gri-Gri.

– E mult loc aici, sub volan o să-mi pregătesc bucătăria, se linge pe mustăți Maro-Maró.

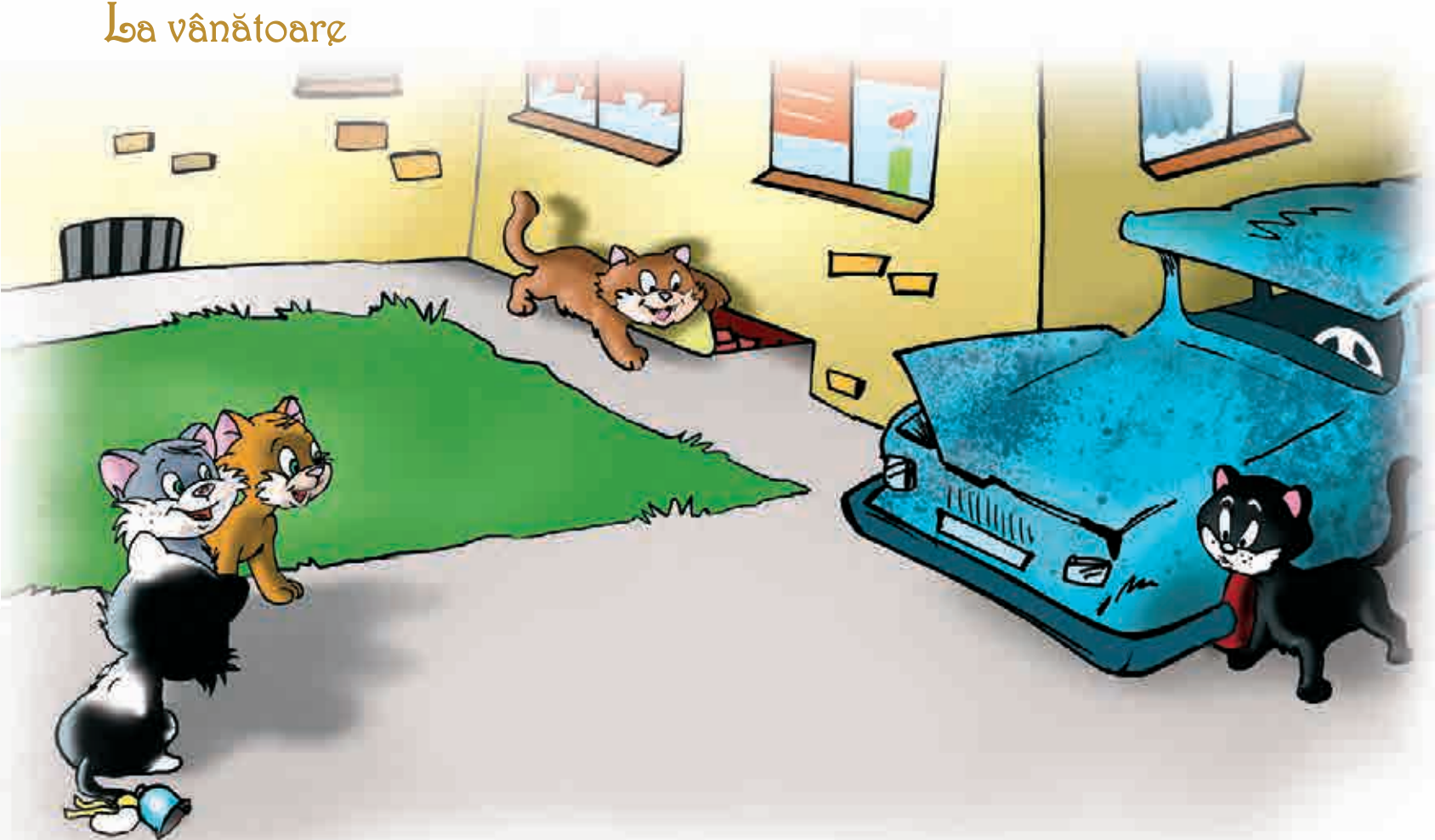
Neagră-Neagră, Portocalie-Portocalie și Coadă-Coadă țopăiau fericite pe bancheta din spate. Aveau, în sfârșit, casa lor și, în plus, și o prietenă grozavă, pe Coadă-Coadă.

Coadă-Coadă nu mai locuia aproape de stăpâna ei, însă își găsise patru prietene minunate și o casuță cu banchete la fel de moi ca și perna din coșulețul de sub scara blocului.

S-au jucat ore în șir în grădina de lângă alee. Când au obosit, s-au culcat toate pe bancheta din spate, covrig, blăniță lângă blăniță, ca să-și țină cald una celeilalte. În câteva minute, pisicile sforăiau fericite după o zi plină de întâmplări.

Noapte bună!

La vânătoare



Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor! Ce mâncăm în dimineața asta? întrebă Coadă-Coadă.

Maro-Maró pregătise deja castroanele cu lapte.

– Pisicilor, începuse aceasta, haideți să mergem să prindem șoricei.

– Da, să mergem! au fost de acord Gri-Gri, Portocalie-Portocalie și Neagră-Neagră.

– Dar eu nu știu să prind șoricei, zise timidă Codiță. Primeam mâncare suficientă de la stăpâna mea și de la vecinele ei, nu am mâncat niciodată șoricei.

– Niciodată? se mirară pisicile. Vrei să te învățăm?

– Da, da, ce bine, abia aștept să învăț să prind șoricei.

În câteva minute, cele cinci pisici au ajuns în curtea interioară a unui bloc vecin.

– Coadă-Coadă, începu Gri-Gri să explice, există mai multe feluri în care poți prinde șoricei și fiecare dintre noi are o metodă preferată.

– Da, zise Maro-Maró, mie îmi place să prind șoriceii care se ascund în subsolul blocului. Caut o aerisire și miaun cât pot de tare în dreptul ei, explică ea. Șoriceii mă aud și pleacă spre celălalt capăt al blocului, unde mai există o aerisire. Dar eu nu-i urmăresc pe dedesubt, așa cum se așteaptă ei, pentru că este întuneric și nu poți alerga bine. Merg pe lângă bloc și îi aștept la ieșirea cealaltă. Când dau să iasă, haț, i-am și prins.

Coadă-Coadă ascultă cu atenție și mirare, iar Maro-Maró pleacă imediat spre capătul blocului. Exact cum povestise, ea mieună tare de tot de câteva ori și fugi cât putu de repede către celălalt capăt al blocului. Așteptă ce așteptă și, haț, înhăță un șoricel.

– Bravo, Maro-Maró, ce pricepută ești! o aplaudară celelalte pisici.

– Mie îmi place să prind șoriceii altfel, veni și rândul pisicii Neagră-Neagră. Mă ascund după roata unei mașini și nu mă mișc deloc de acolo. Când șoriceii aleargă prin iarbă între blocuri, ei trec și pe lângă mașini. Când e unul suficient de aproape, haț, ies de după roată și îl prind. Și imediat le și arată pisicilor cum se face. În numai câteva minute veni fericită înapoi cu un șoricel în gheruțe, în aplauzele celorlalte pisici.

– Gata, interveni Gri-Gri. Hai să te vedem și pe tine. Cum ți-a plăcut mai mult, ca Maro-Maró sau ca Neagră-Neagră?

– Nu sunt sigură, cred că o să încerc în ambele feluri, să văd cum îmi e mai ușor. Și, plină de emoții, Coadă-Coadă se duse spre capătul blocului, încercând să-și aducă aminte tot ce văzuse la Maro-Maró.

Mieună tare de tot în dreptul aerisirii de la subsolul blocului și când auzi șoriceii fugind o luă și ea la goană pe lângă bloc. Numai că, spre deosebire de Maro-Maró, care alergase fără să facă niciun zgomot, Codiță suna din clopoțel. Auzind zgomotul, șoriceii s-au oprit din alergare.

– Stați așa, pisica nu vine după noi, ci vrea să ne iasă înainte... strigă un șoricel înțelept. Să ne oprim și cu siguranță vom scăpa.

Și așa au și făcut. Degeaba a așteptat Coadă-Coadă să înhațe vreun șoricel în capătul celălalt al blocului, niciun șoricel nu a mai ieșit pe acolo. Pisica era foarte tristă și nu înțelegea ce a greșit, ce a făcut Maro-Maró mai bine decât ea.

Cele patru pisici și-au dat seama că șoriceii s-au speriat din cauza clopoțelului.

– Nu știu cum o să vâneze Coadă-Coadă cu clopoțelul ăsta... se îngrijorară ele.

– Nu te întrista, o încurajă Gri-Gri. Încearcă și metoda pisicii Neagră-Neagră, poate o să-ți iasă mai bine.

Și Codiță se ascunse după roata unei mașini, așteptând, exact cum făcuse și Neagră-Neagră, să apară un șoricel. După câțva timp, șoricelul apărui. Vroia să ajungă lângă un tufiș. Drumul trecea chiar pe lângă mașina după care stătea ascunsă Coadă-Coadă. Se apropia timid, de frică să nu-l prindă cineva. Pisica îl văzu și se făcu și mai mică, așa încât șoricelul să nu o simtă.

Numai că de emoție și nerăbdare, Coadă-Coadă dădu din coadă și „cling, cling, cling, cling“, se auzi clopoțelul... Șoricelul se sperie și o luă la fugă...

Coadă-Coadă iar se întristă. Nici de data asta nu reușise să prindă nimic. Ce o să zică prietenele ei despre ea? Celelalte pisici erau foarte îngrijorate.

– Cum o să vâneze cu clopoțelul ăsta? se gândeau ele.

– Am o idee, se înveseli brusc Portocalie-Portocalie. Știu cum putem să facem din Coadă-Coadă un mare vânător de șoriceii!

– Cum? Cum? întrebară celelalte.

Și Portocalie-Portocalie le șopti imediat la ureche planul ei. Toate dădeau din cap în semn de aprobare:

– E perfect, așa vom face.

– Păi, și eu ce trebuie să fac? întrebă Coadă-Coadă, lăsată deoparte.

– E foarte simplu, începui Portocalie-Portocalie. Noi patru mergem mai departe, către capătul blocului. Când ajungem acolo îți facem un semn, după care ne ascundem. Când vezi semnul, tu vii spre noi alergând, miauni și faci cât mai multă gălăgie. Da?

– E așa de simplu? Bine, așa voi face.

Și cele patru pisici au plecat și s-au ascuns cât au putut ele de bine, nu înainte să-i facă semn pisicii Coadă-Coadă. Aceasta a luat-o la fugă într-o mare hărmălaie. Mieuna, clopoțelul suna: „cling, cling, cling, cling“. Auzind așa o gălăgie, toți șoriceii de sub mașini, din iarbă, de prin subsolul blocului au rupt-o la fugă. Nu înțelegeau cine aleargă după ei, o pisică sau mai multe, așa de mare era gălăgia făcută de Coadă-Coadă și de clopoțelul ei.

Și, îngrozită de hărmălaia produsă, mulțimea de șoriceii s-a dus exact către capătul blocului, acolo unde îi așteptau... celelalte pisici, care, Haț! Haț! Haț!, au prins mulți, mulți șoriceii.





– Bravo, Codiță, ce de șoricea am prins datorită ție!

– De acum să nu mai vânam fiecare separat, ci doar împreună. Uite ce mulți șoricea am prins așa.

Vorbeau toate deodată, fericite că vânătoarea a avut un așa succes.

Coadă-Coadă era tare bucuroasă. Era prima dată când mergea la vânătoare. Apoi cele cinci prietene s-au întors înapoi la adăpostul din mașină, unde Maro-Maró le-a făcut repede o supiță și o friptură de șoricea și au mâncat pe săturate, lăudând-o încă o dată pe Coadă-Coadă pentru priceperea ei de a face hărmălaie.

Noapte bună!

La joacă cu ariciul



Ca în orice dimineață, Coadă-Coadă s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

Pisicile au lipăit repede laptele pregătit de Maro-Maró și au trecut la joacă.

Coadă-Coadă a ieșit, cu gândul să-și cunoască vecinii de cartier. Era o dimineață frumoasă, soarele strălucea deja pe cer. În curând, pisica ajunsese lângă o grădină. Era frumoasă, plină de flori, cu iarba proaspăt tunsă și copăcei îngrijiți. Văzu pe cineva mișunând prin iarbă. Era un arici.

– Bună dimineața, ariciule!

– Bună dimineața, pisicuțo! Cum te cheamă?

– Coadă-Coadă, zise pisica și continuă. Ce grădină frumoasă ai!

– Pe mine mă cheamă Gopi și am grijă de grădină împreună cu părinții mei și cu sora mea mai mică și de aceea e așa de frumoasă. Ne-am găsit o vizuină și stăm aici de mult timp. Tu unde locuiești?

– Eu stau împreună cu prietenele mele într-o mașină.

– Într-o mașină? Cum așa?

– Da, e o mașină veche, pe care nu o mai folosește nimeni și noi am transformat-o în casa noastră. Are niște banchete moi și plăcute. Mă bucur că te-am cunoscut, continuă Coadă-Coadă. Eram curioasă să știu cine ne sunt vecinii. Hai să ne jucăm. Vrei să te joci de-a prinselea?

– Da!! Da!!... Să ne jucăm!!!

Și au început să se fugărească prin grădina ariciului, încercând să se prindă. Codiță era mai sprintenă și reușea să scape ușor, în timp ce ariciul era mai grăsuț și nu putea să țină pasul.

– Cling, cling, cling! Prinde-mă! râdea Coadă-Coadă și iar fugea. Cling, cling, cling! Prinde-mă! și se strecura pe sub gard, pe unde ariciul nu încăpea din cauza țepilor.

Ariciul mormăia, însă nu se lăsa păgubaș, o zbughea pe lângă gard, încercând să o prindă pe pisică de coadă.

– Lasă, că te prind eu...

La un moment dat, ariciul dispăru. Coadă-Coadă se învârti, se uită în stânga, se uită în dreapta, nici urmă de arici.

– Unde ești, ariciule? strigă pisica. Ariiciuleeeee!!!

De fapt, ce să vezi? Ariciul, care știa foarte bine toate colțișoarele grădinii lui, se pitise după un tufiș, așteptând momentul de neatenție a lui Coadă-Coadă pentru a o prinde și a câștiga și el măcar o dată jocul.

Pisica se învârti, dădu de câteva ori din clopoțel, cling, cling, cling, poate, poate o aude cineva, și se hotărî să plece mai departe. „Ce ciudat e ariciul ăsta“, se gândi ea, „a plecat așa, fără să termine jocul și fără să zică la revedere“.

Și exact în momentul ăla...

– BAU!!! strigă ariciul și ieși repede de după tufiș. Te-am prins, pisico, am câștigat!!!

Cling, cling, se sperie Coadă-Coadă și de frică vru să fugă. Numai că în loc să fugă de arici, s-a izbit de el.



– Au, au, au, ce mă doare, strigă ea de durere.

Săraca pisicuță s-a înțepat groaznic într-unul din acele ariciului. Vai, vai, lăbuța s-a umflat și o dureau foarte tare.

– Îmi pare tare rău, pisico, nu am vrut să te înțep, însă așa suntem noi, aricii, plini de ace. Te doare tare?

– Da, mă doare și mi s-a și umflat lăbuța... Au, au!

Coadă-Coadă șchiopăta și nu putea să pună lăbuța în pământ.

– Păi, și ce putem face acum? întrebă Gopi.

– Trebuie să mergem la pisica Maro-Maró, ea știe ce e de făcut.

Și cei doi au pornit către mașină. Pisica mergea încet, tristă și cu lăbuța umflată. Când au ajuns, ariciul bătu la ușă și intra timid.

– Bună ziua, pisicilor, zise el. Eu sunt vecinul vostru Gopi. Știți, eu m-am împrietenit cu Coadă-Coadă și ne-am jucat toată dimineața, numai că ea s-a înțepat într-unul din acele mele. Îmi pare tare rău... Și își lăsă trist năsucul în jos.

– Vai, vai! Și unde e Codiță acum? săriră cele patru pisici.

– E chiar aici, lângă mașină, însă nu poate intra singură pentru că șchiopătează.

Cele patru prietene ieșiră într-un suflet afară, unde o găsiră pe Coadă-Coadă cu o privire tristă, ținând lăbuța înțepată în sus.

– Vai, Codiță, ce prostuță ești! o mângâie pe cap Neagră-Neagră, dar tu nu știi că aricii înțepă? Trebuie să ai mare grijă.

– Ba știam, se smiorcăi Codiță, însă m-am speriat, am fugit și m-am înțepat...

Pisicile au așezat-o pe Coadă-Coadă pe banchetă. Gri-Gri, Neagră-Neagră, Portocalie-Portocalie și Gopi s-au așezat să vadă ce va face Maro-Maró.

– Stai liniștită, te fac bine imediat, spuse Maro-Maró cu o voce caldă. Însă trebuie să-ți fie învățătură de minte. Oricât de simpatici sunt aricii, ei înțepă și trebuie să ne ferim de acele lor. Ai înțeles?

– Da... zise îmbufnată Coadă-Coadă.

Maro-Maró se uită cu atenție la lăbuță.

– Au! Au! se vaită Coadă-Coadă.

– E normal să te doară puțin, însă o să treacă.

Maro-Maró cotrobăi prin debara și după un timp se întoarse. Peste înțepătură, ea puse un plasture.

– Gata, până diseară o să-ți treacă complet. La culcare poți să scoți plasturele și mâine nici nu o să mai știi că te-ai înțepat.



– Mulțumesc, Maro-Maró, ce înțeleaptă ești tu. Dar de unde știi tu să tratezi înțepăturile de arici?

– Eh... zâmbi Maro-Maró. Și eu când eram mică mă jucam cu prietenii mei arici și mai uitam să mă feresc de ace din când în când. Așa că am învățat de la mama mea cum se pun plasturi.

Coadă-Coadă se ridică și făcu câțiva pași. Deja nu o mai durea lăbuța așa de tare, însă nici nu putea merge ca de obicei.

Ariciul era mult mai vesel.

– Ce bine că Maro-Maró știe să pună plasturi, mă simțeam tare vinovat că din cauza acelor mele nu o să te mai poți juca zilele astea.

– Da, nu mă mai doare așa tare, hai să ne jucăm.

Și Coadă-Coadă plecă împreună cu ariciul spre locul de joacă al copiilor, la nisip. Au stat tolăniți până seara târziu, uitându-se la lopățelele și găletușele folosite de copii la construirea castelelor de nisip.

Deși a durut-o lăbuța până la culcare, Coadă-Coadă și-a făcut un nou prieten, pe ariciul Gopi, cu care se va juca mulți ani de-acum încolo.

Noapte bună!



Coadă-Coadă și veverițele



Încă o dimineață care se anunța ca oricare alta, în care Coadă-Coadă s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

După ce și-a băut lăpticul, a pornit spre grădina ariciului, ca să-l ajute să adune mere pentru la iarnă. Până acolo însă drumul trecea pe lângă un stejar, unde se afla casa veverițelor, care sunt tot timpul puse pe joacă. În acea dimineață, veverițele nu făceau nimic important, doar aruncau cu ghinde peste gard, sperând că vor trezi un câine leneș care sforăia și le enerva.

– Bună dimineața, veverițelor! Ce faceți?

– Păi... se rușină o veveriță, ne întrecem să vedem cine aruncă ghinde mai departe, minți ea.

Nu voia să afle nimeni că ele aruncă cu ghinde într-un cățel.

– Vrem să-l trezim pe cățelul ăsta care sforăie îngrozitor și îi aruncăm cu ghinde în cap, se dădu de gol cealaltă veveriță.

După care se făcu roșie-roșie de rușine, dându-și seama că a spus adevărul. Coadă-Coadă se încruntă, văzând că veverițele fac ceva rău.

– Veverițelor, poate cățelul nu vrea să sforăie și sigur nu vrea să vă deranjeze... Hai mai bine să ne jucăm cu altceva. Uite, putem să jucăm... fotbal cu ghinde.

– Ce idee bună!



Până să stabilească unde sunt porțile și cât de mare e terenul și-au dat seama că nu mai aveau ghinde, le aruncaseră pe toate. După gard, câțelul sforăia cufundat între zeci de ghinde, dar nimeni nu avea curajul să ia vreuna de acolo.

– Nicio problemă, imediat ne suim în copac și mai luăm...

– Vreau să vin și eu cu voi, zise Coadă-Coadă.

Și veverițele și pisica au început să sară din creangă în creangă, din ce în ce mai sus.

– Ce departe am ajuns, nu m-am cățărat niciodată așa de sus, zise Coadă-Coadă.

– Pisico, am mâncat de mult ghindele de aici, trebuie să mergem mult mai sus.

Și cele trei prietene continuă să urce spre locul unde încă se mai găseau ghinde. Veverițele tropăiau de fericire, repezindu-se să le culeagă. Coadă-Coadă vru să facă același lucru, însă se uită în jos și o cuprinse frica. Se prinse cu lăbuțele de o creangă și se înfășură în propria coadă. Părea mică și amărâtă și acolo sus o bătea vântul și era zgribulită.

– Eu nu am mai fost niciodată așa de sus și nu știam ce rău e... Vă rog să mă ajutați să cobor.

Veverițele se uitau mirate, nu înțelegeau cum să nu-ți placă în vârful copacului, de unde se zăreau așa de bine mașinile, oamenii, strada, chiar și parcul de la marginea cartierului. Ele se sprijineau în codiță de crengile subțiri, ținând câte patru ghinde în gheruțe. Credeau că pisica le păcălește, însă văzând cât e de amărâtă, au crezut-o imediat.

– Cum să te dăm jos, Codiță?

– Eu de aici nu mă mișc și nici nu o să mă mai sui vreodată într-un copac atât de înalt. Vă rog să le chemați pe prietenele mele, ele vor ști cum să mă dea jos. Până atunci eu nu mă mișc, repetă ea.

Speriate, veverițele au sărit din creangă în creangă, au ajuns pe pământ și de acolo au alergat către mașină.

Cioc, Cioc, Cioc.

– Suntem veverițele...

Din păcate însă, nu era nimeni acasă, pisicile fiind plecate. Veverițele au căutat în stânga, au căutat în dreapta, s-au uitat sub mașină, însă nici urmă de pisici. S-au îndreptat îngândurate către stejar, unde au găsit-o pe Coadă-Coadă și mai tristă și speriată.

– Am o idee, zise pisica. O să sun din clopoțel poate mă aude cineva și mă ajută.

– Da, da, ce idee bună... au aprobat veverițele.

Și pisica începu să-și scuture coada, iar sunetul cristalin al clopoțelului se auzea prin tot cartierul. Era un sunet pe care îl recunoșteau cu toții. Imediat cele patru pisici au înțeles că s-a întâmplat ceva cu prietena lor și au pornit-o spre stejar.

În grabă a sosit și ariciul Gopi:

– Vai, cum de-a ajuns așa de sus Codiță, cum o s-o dăm noi jos acum?

Alerga de colo-colo de emoție și nu se putea opri din bombănit. Neagră-Neagră se burzului la el să stea locului pentru că știa exact ce era de făcut. Când era mai mică îi plăcea să se cațare în copaci. Le explică tuturor planul: urma să se urce cât puteau de sus, până pe o creangă groasă, care le putea susține. De acolo fiecare se urca în cârca celei dinainte. Doar așa puteau ajunge la Coadă-Coadă. Ariciul nu putea fi de folos, pentru că i-ar fi înțepat pe toți. Veverițele erau prea mici, nu puteau să țină o pisică în brațe... Ariciul se băgă sub o mașină. I se făcea rău numai când se uita cât de sus e Coadă-Coadă...

Așa că cele patru pisici au început să se urce curajoase. Veverițele țopăiau din creangă în creangă în jurul lor, sfătuindu-le pe unde să o ia, ce creangă e mai groasă sau mai rezistentă.

– Hai, Codiță, nu-ți fie frică, aproape am ajuns la tine...

Au reușit să o dea jos pe mica poznașă, în timp ce ea tremura și bombănea că nu se va mai urca într-un copac niciodată.

– Promit să nu mai fac așa o greșală! zise ea.

– Veverițelor, de mâine începând ne jucăm doar pe pământ, mai bine arunc cu ghinde în cățel decât să mă mai urc în copac...

Maro-Maró o strânse în brațe, dojenind-o pentru greșala făcută... și îi invită pe toți cei de față la un castronel de lapte cald. Hărmălaia creată în jurul stejarului nu a fost suficientă să-l trezească pe cățelul leneș de după gard, care încă mai sforăia înconjurat de ghinde.

Noapte bună!



Cu și fără coadă



Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustați și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

Nu mai era nimic de mâncare prin debaraua din mașină, așa că Maro-Maró se hotărî să iasă din casă. Toate celelalte pisici au urmat-o imediat. Maro-Maró era destul de leneș și nu ieșea din casă decât foarte rar, iar asta însemna că se gândise bine de tot – chiar nu mai aveau nimic pentru micul dejun.

S-au plimbat peste tot, au trecut pe la magazinele din colțul străzii, acolo unde vânzătoarele le dădeau biscuiți și lapte. Au trecut pe la măcelaria de lângă benzinărie, unde primeau cărniță proaspătă. Au trecut și pe la restaurantul de pe strada principală, unde bucătarul le răsfăța cu șnițele și chifteluțe.

– Gata, pisicilor, zise Maro-Maró, acum avem tot ce ne trebuie, putem să ne întoarcem acasă.

– Eu vreau să ne mai plimbăm și să ne mai jucăm, spuse Coadă-Coadă, sunând din clopoțel.

Nici Portocalie-Portocalie și nici Neagră-Neagră nu voiau să intre în casă. Așa că cele cinci pisici s-au abătut din drum pe lângă părculeț, ca să se dea puțin în leagăne.

Cărnița, laptele, biscuiții, șnițelele miroseau foarte frumos, așa încât nu puteau trece neobservate de celelalte animale din cartier. Lângă piață, aproape de părculeț, locuia o haită de dulăi mari și firoși. Cum simțiră mirosul de friptură, aceștia porniră în urmărirea pisicilor. Și alergau mârâind și lătrând, făcând o mare hărmălaie pe stradă.

Pisicile, de frica dulăilor, săriră din leagăne și o luară și ele la fugă. Erau foarte sprintene, mai ales Coadă-Coadă, care în timp ce suna din clopoțel, râdea și spunea:

– Nu ne prinde pe noi un dulău leneș. Cling, cling, cling!

Numai că dulăii nu erau deloc leneși. Din cauza mirosului îmbietor fugeau mai repede ca oricând și se apropiau din ce în ce mai mult de pisici. Sărăcuțele încercară să scape alergând printre blocuri, pe alei înguste și întortocheate, ascunzându-se, însă mirosul fripturii le dădea de gol.

După un timp, s-au rătăcit printre blocuri și nu mai aveau scăpare. Mai rămăsese o singură alee pe unde puteau scăpa și o luară repede într-acolo. Aici însă le întâmpină un alt câțel. Pisicile se opriră speriate și nu știau ce să zică.

Cățelul era diferit de ceilalți dulăi. Era mic, negru și cu pete albe, și în loc să latre, el le vorbea politicos:

– Bună ziua, pisicilor, nu trebuie să vă fie frică de mine. Știu că dulăii cei răi sunt pe urmele voastre și vor ajunge aici în câteva secunde. Mai bine mergeți cu mine, vă promit că o să scăpați.

Mute de uimire, pisicile îl urmară. Cățelul le duse în curtea școlii, acolo unde dulăii nu aveau curaj să intre. Aceasta era plină de părinți veniți să-și aducă copiii la școală. Dulăii dădeau târcoale porții, până când paznicul se răsti la ei.

– Plecați de aici, dulăilor, toată ziua lătrați și faceți gălăgie! Ne deranjați copiii!

De frică, dulăii plecară mai departe și pisicile scăpară tefere. Îl înconjurară pe câțel.

– Îți mulțumim! Cum de ne-ai luat apărarea? Cum te cheamă? De ce ne-ai ajutat?

Cățelul, emoționat, zâmbi rușinat:

– Mă cheamă Fără-Coadă...

– Ha, ha, ha, ha, izbucniră în râs pisicile, cum adică Fără-Coadă, cine a mai auzit așa ceva?

– Știam eu că o să râdeți de mine, se întristă câțelul. Așa fac și dulăii ăia mari și răi, râd de mine. Da, așa e, nu am coadă. Și se întoarse cu spatele către pisici, ca să se vadă că el pur și simplu nu avea coadă. Și îmi plac pisicile și animalele mici și jucăușe.

Maro-Maró le înghionti pe celelalte pisici.



– Nu te supăra, Fără-Coadă, am râs pentru că ai un nume așa de caraghios. Nu e nicio problemă că nu ai coadă, avem noi și pentru tine, chicoti ea, arătându-și coada stufoasă. Noi suntem Maro-Maró, Neagră-Neagră, Gri-Gri, Portocalie-Portocalie și Coadă-Coadă.

– Coadă-Coadă? se bucură Fără-Coadă. Ce nume frumos ai! Și chiar și semănăm, amândoi avem blăniță neagră-neagră cu pete albe. Ce coincidență! Doar că tu ai un clopoțel atât de frumos legat de codiță, iar eu nici măcar codiță nu am.

– Nu-i nimic, zise Codiță, de azi înainte mă ai pe mine și vom fi prieteni și ne vom juca împreună. Așa că, dacă te întreabă cineva dacă ai coadă, poți să spui liniștit că da, ai o Coadă-Coadă.

Și toată lumea râse la gluma pisicii.

Pisicile plecară spre casă, fără să mai ocolească de data asta, ca să nu se mai întâlnească cu dulăii cei răi, în timp ce Coadă-Coadă și Fără-Coadă au rămas să se mai joace. Erau foarte bucuroși că s-au găsit unul pe celălalt și au alergat ore în șir jucându-se toate jocurile pe care le știau.

– Fără-Coadă, hai să te prezint prietenilor mei. Într-o bună zi ne vom juca și cu ei și trebuie să-i cunoști.

Și porniră către stejarul veverițelor.

Acestea, cum l-au văzut pe cățel s-au și ascuns în scorbură.

– Bună ziua, veverițelor, nu vă fie frică, sunt eu Coadă-Coadă, iar el e noul meu prieten, cățelul Fără-Coadă.

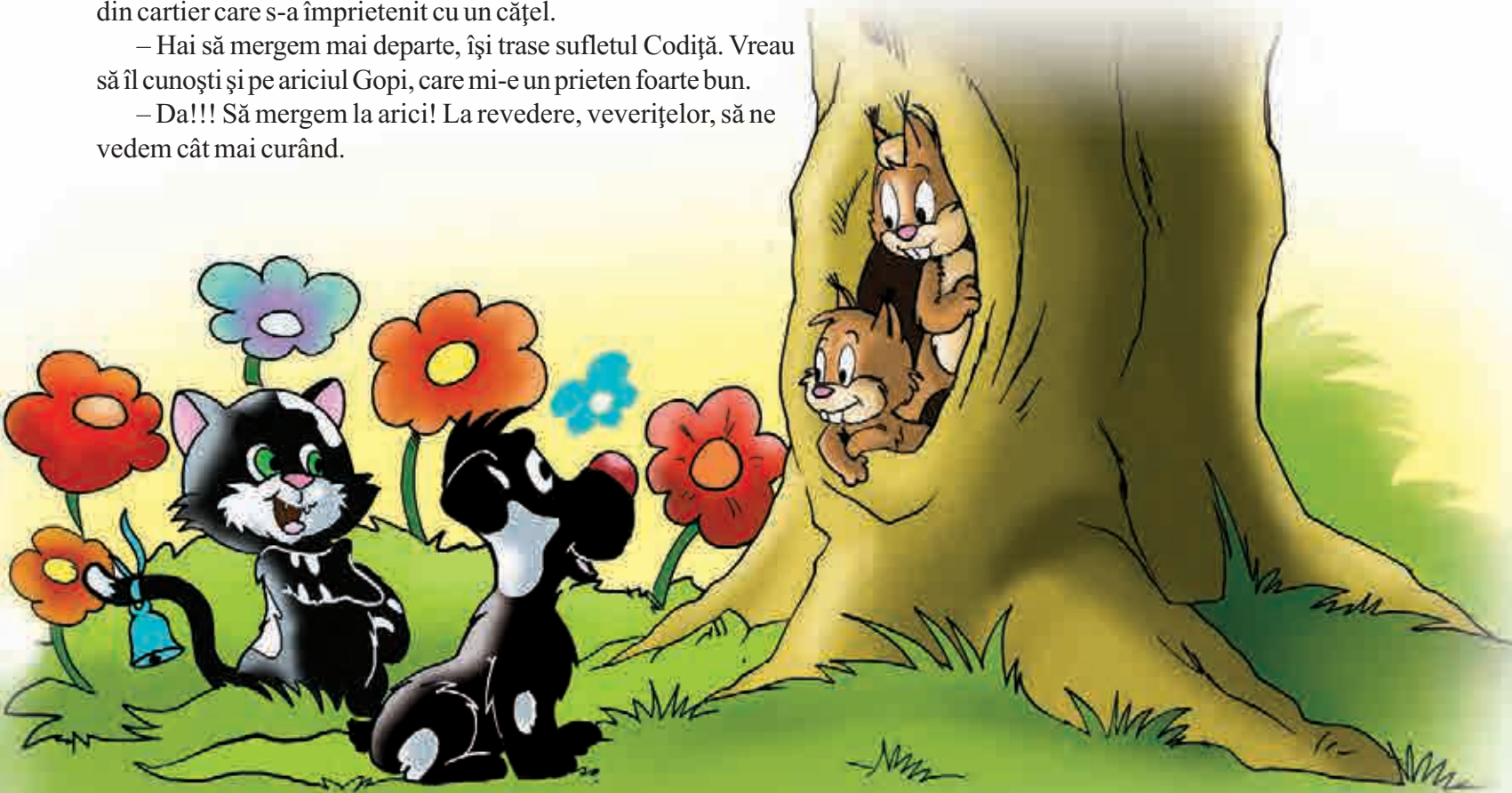
– Bună ziua, ieșiră veverițele timide. Nouă nu ne plac câinii pentru că ne aleargă și ne latră.

– Veverițelor, eu nu sunt ca ceilalți câini, încep Fără-Coadă. Mie îmi plac toate animalele, mai ales cele mici și vesele. Și, dacă vreți să știți un secret, îmi plac chiar și ghindele, mi se par atât de crocante și bune.

Auzind că Fără-Coadă e așa de bine crescut și îi mai și plac ghindele, veverițele îl îndrăgiră pe loc și se jucară împreună vreo oră sub castan. Cu toții erau fericiți că s-au împrietenit, iar Coadă-Coadă era mândră că e prima pisică din cartier care s-a împrietenit cu un cățel.

– Hai să mergem mai departe, își trase sufletul Codiță. Vreau să îl cunoști și pe ariciul Gopi, care mi-e un prieten foarte bun.

– Da!!! Să mergem la arici! La revedere, veverițelor, să ne vedem cât mai curând.



În câteva minute ajunseră lângă grădina ariciului. Aici erau copăcei frumoși și o iarbă proaspăt tunsă și flori colorate. Fără-Coadă era mirat să vadă așa o grădină aranjată.

– Bună ziua, ariciule, nu-ți fie frică, sunt eu Coadă-Coadă, iar el e noul meu prieten, cățelul Fără-Coadă. Poți ieși de după tufiș, Fără-Coadă e diferit de câinii pe care îi știi tu.

– Bună ziua, zise ariciul cu țepii zburliți. Nouă aricilor nu ne plac câinii pentru că ne aleargă și ne latră.

– Ariciule, eu nu sunt ca ceilalți câini, începuse Fără-Coadă. Mie îmi plac toate animalele, mai ales cele mici și vesele. Și, dacă vrei să știi, îmi plac chiar și merele, mi se par dulci, zemoase și bune.

Auzind acestea ariciul îl îndrăgi imediat pe Fără-Coadă.

– Vrei să guști din dulceața de pere? Sora mea a făcut-o! îl îmbie ariciul.

– Cum să nu! Și cei trei se delectară la umbra copăceilor cu dulceturi delicioase de mere, de pere și de prune, după care s-au jucat minute în șir pe iarbă din grădină.

În curând se lăsă seara, iar cei doi prieteni se hotărâră să meargă fiecare către casele lor.

– Să treci pe la mine și mâine, zise Fără-Coadă. Te aștept să ne jucăm în continuare.

– Măine ne vom juca și cu veverițele, și cu ariciul, cu toții deodată. Trebuie să mă gândesc la un joc care să placă tuturor. Noapte bună, Fără-Coadă!

– Noapte bună, Coadă-Coadă!

După cină, Codiță le povesti celor patru prietene cât de simpatic e Fără-Coadă și ce frumos s-au jucat împreună.

Pisicile erau cât se poate de mulțumite că micuța lor prietenă și-a făcut un nou prieten simpatic și care pe deasupra o apăra de dulăii mari și răi din cartier.

Noapte bună!



Tanti Cucu-Bau

O nouă dimineață în care, ca de obicei, Coadă-Coadă s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Castronelele cu lapte sunt pregătite, zise Maro-Maró strâmbând din nas, însă eu am poftă de ceva și mai bun...

– Ceva mai bun decât laptele? Există așa ceva? se opri mirată Coadă-Coadă din lipăit.

– Șoriceii!!! răspunse Neagră-Neagră.

– Aaa... nu mă refeream la șoriceii, continuă Maro-Maró, ci la ceva care să fie bun de mâncat la micul dejun.

Nimeni nu știa ce să-i răspundă. Celelalte pisici au continuat să-și bea laptele.

– Știu eu! Știu eu! Cling, cling, cling, țopăi Coadă-Coadă. Să mergem la tanti Cucu-Bau.

Auzind așa ceva, Neagră-Neagră, Gri-Gri și Portocalie-Portocalie se opriră din lipăit. Chiar și Maro-Maró făcu ochii mari și întrebă:

– Tanti Cucu-Bau? Cine e tanti Cucu-Bau?

Și Codiță le povesti pisicilor că o știa pe tanti Cucu-Bau mai de mult, de pe vremea când se plimba cu stăpâna ei prin cartier. Uneori, drumul fetei trecea prin fața cofetăriei din capătul străzii principale a cartierului. Mergeau acolo împreună și mâncau prăjituri și beau suc. Acolo îi aștepta o tanti simpatică, zâmbitoare, care purta întotdeauna un șorț roșu cu margini albe. O servea pe fetiță cu o prăjitură cu frișcă și un suc de mere, de caise sau de portocale. Până și Coadă-Coadă primea o farfuriuță cu pișcoturi sau cu fursecuri cu stafide și un castronel de lapte.

I se spunea tanti Cucu-Bau pentru că se juca într-un fel anume cu toți copilașii care veneau la cofetărie. În timp ce părinții se bucurau de o prăjitură, tanti se ascundea și striga „Cucu! Cucu!“ și îi lua prin surprindere pe copii: „Bau!!!“, gâdilând băiețelii sau fetițele. Toată lumea din cartier o cunoștea și, după un timp, începuseră să o strige doar „tanti Cucu-Bau“.

– Întotdeauna mi-a plăcut la cofetărie, zise pisica hotărâtă. Să mergem împreună, o să vedeți ce pișcoturi bune mâncăm acolo.

Nimeni nu mai stătu pe gânduri și plecară toate afară, fugind către cofetărie. Însă se opriră când o auziră pe Maro-Maró:

– Stați pisicilor! Dar cum o să intrăm cinci pisici în cofetărie? Tu, Coadă-Coadă, veneai aici cu stăpâna ta și ea avea voie să intre, dar noi nu suntem însoțite de niciun om și nu avem voie să intrăm singure.



Hm... Pisicile s-au întristat. Simțeau deja mirosul plăcut de prăjituri și de aluat cald de briose.

– Ai dreptate, Maro-Maró! Nu m-am gândit la asta... recunosc Coadă-Coadă.

– Să mergem prin spate, le întrerupse Portocalie-Portocalie. Mergem la ușa din spate și mieunăm acolo până ne aude cineva. Poate iese tanti Cucu-Bau afară și așa nu mai trebuie să intrăm noi în cofetărie.

– Nu știu dacă e bine, zise Neagră-Neagră încurcată. Să mergem totuși în spate.

Și au ocolit cofetăria, s-au așezat la ușa de acolo și au început a mieuna cât puteau ele de tare: Miaaaaau! Miaaaaau! Miaaaaau! Miaaaaau! Miaaaaau!

Tanti Cucu-Bau iubea foarte mult pisicile. De fiecare dată când vedea una pe stradă se oprea să o mângâie și să se joace cu ea. Avea și acasă două pisici, așa că era obișnuită cu mieunatul și îl recunoștea imediat, indiferent câtă gălăgie era în jurul ei.

Numai că ușa din spatele cofetăriei era închisă, iar mieunatul pisicilor nu era suficient de puternic.

– Coadă-Coadă, zise Maro-Maró îmbufnată, eu cred că ne păcălești. Sigur tanti Cucu-Bau e înăuntru?

– Cum să nu, zise ea, însă nu știu de ce nu vine să ne deschidă... Hm...

– Coadă-Coadă, interveni Portocalie-Portocalie, dacă zici că tanti Cucu-Bau te cunoaște, mai bine dai din clopoțel. Sunetul lui se aude mai tare decât mieunatul nostru. Poate își aduce aminte de tine și ne deschide.

– Cling, cling, cling, o ascultă Coadă-Coadă. Cling, cling, cling.

Peste câteva momente, ușa se deschise și apărură o tanti cu un șorțuleț roșu cu margini albe. Era chiar tanti Cucu-Bau, care auzise clopoțelul. De câteva săptămâni nu o mai văzuse pe fetiță venind la cofetărie și se îngrijorase. Acum însă, când o văzu pe Codiță în fața ușii, o luă imediat în brațe.



– Coadă-Coadă, de când nu te-am mai văzut! Mă bucur că ai mai venit pe la mine... Dar văd că ai și patru prietene noi... și mângâie pe rând pisicile pe blănițele lor pufoase.

Pe ușa întredeschisă ieșeau arome de ciocolată, vanilie, caramel și frișcă și pisicile se lingeau pe bot de poftă.

– Pisicilor, zise tanti Cucu-Bau, sunteți prea multe ca să vă pot lăsa să intrați în cofetărie. Așa că așteptați-mă aici, mă întorc cu niște fursecuri pentru voi. Și intră înăuntru.

S-a întors cu cinci farfuriuțe și cinci castronele. Castronelele erau pline cu suc, iar pe farfuriuțe se aflau fursecuri cu stafide, bucățele de ciocolată și câte o feliuță de tartă cu căpșuni îmbrăcată în frișcă.

Pisicile nici nu și-ar fi putut imagina ceva mai delicios. În timp ce mâncau, aruncau câte o privire recunoscătoare către Coadă-Coadă, căreia îi datorau toate aceste delicatese.

– Codiță, eu trebuie să mă întorc în cofetărie. Te aștept pe la mine ori de câte ori vrei să vii și, bineînțeles, însoțită de prietenele tale. Sunt tare frumoase.

Le mai mângâie încă o dată pe fiecare și intră în cofetărie. Pisicile mieunară „La revedere!”

– Trebuie să venim mai des pe aici, zise Maro-Maró. Vreau să o rog pe tanti Cucu-Bau să mă învețe și pe mine să fac niște prăjituri atât de gustoase.

Pisicile au plecat la joacă, gândindu-se la noua lor prietenă, tanti Cucu-Bau. Își doreau ca ziua să se termine mai repede pentru ca mâine dimineață să se reîntoarcă în fața cofetăriei.

Din acea zi, de câte ori întreba cineva „Ce e la fel de bun ca laptele?” pisicile răspundeau în cor „Frișca!!!!”

Noapte bună!



La piață

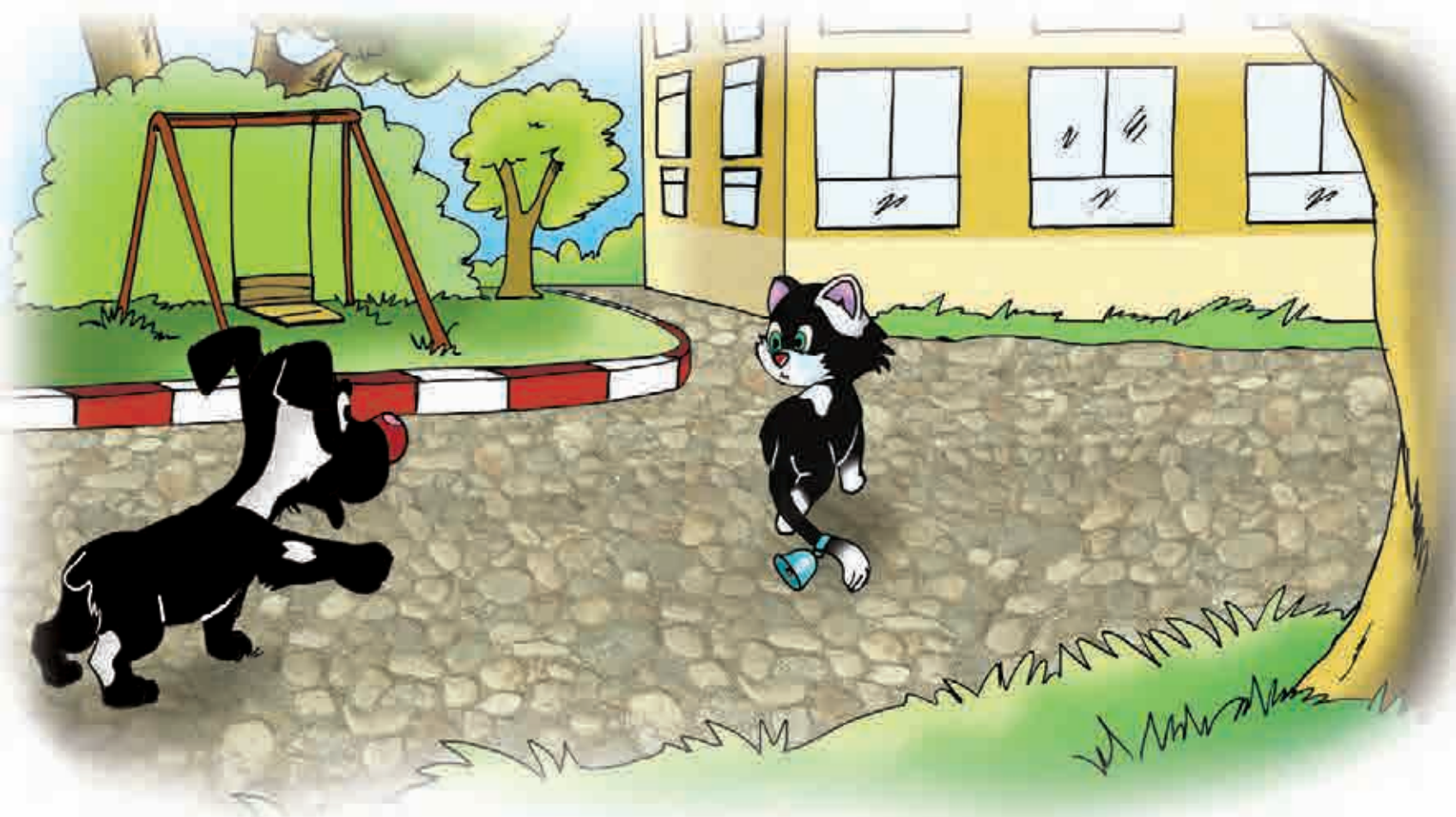
Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița.

De câteva zile pe Coadă-Coadă o preocupa un lucru. Auzise multă lume spunând că se duce „la piață“, atât oameni de pe stradă, cât și pe prietenele ei, pisicile. Pisicuța nu fusese niciodată la piață și, mai mult decât atât, nu știa ce este „o piață“. Îi era rușine să întrebe, pentru că așa toată lumea ar fi aflat că ea nu știe unde e piața și, cu siguranță, cu toții ar fi râs de ea. Așa că își bău lăpticul în liniște și ieși afară, convinsă că va nimeri și singură.

Cum putea arăta o piață? Ca o școală? Ca o parcare? Ca un parc? Ca un loc de joacă? Nu știa. Însă văzuse că oamenii vin de la piață cu sacoșe pline, deci probabil că piața e ca un magazin. Și plecă printre blocuri, fără să știe exact încotro se îndreaptă. Merse înainte, până când ajunse la intrarea în parc și se opri. „Aici e parcul, nu are cum să fie piața“, se gândi ea și se întoarse. Încercă mai multe alei, însă niciuna nu ducea în vreun loc pe care să nu-l fi văzut deja. Se întâlni cu verușele și vru să le întrebe unde e piața, însă se rușină și trecu mai departe. Îl văzu și pe arici, pe care îl auzise de multe ori spunând că se duce la piață, însă tot nu avu curaj să întrebe.





Deodată, își aduse aminte că Fără-Coadă spunea deseori că se duce acasă la el, „lângă piață“. Deci culcușul câțelului trebuie să fie foarte aproape de piață. Și o luă la fugă în acea direcție. Cling, cling, cling!

În scurt timp, pisica ajunsese lângă culcușul lui Fără-Coadă și încercă să-și dea seama unde e piața. Nu văzu nimic special, erau aceleași locuri pe care le mai văzuse de atâtea ori: școala, locul de joacă pentru copii, o parcare.

Plecă tristă spre casa din mașină. Era clar că avea nevoie de ajutorul prietenelor ei mai înțelepte, de Maro-Maros sau Neagră-Neagră...

– Bună dimineața, pisică! auzi ea un glas vesel. Era Fără-Coadă. Ai venit să mă vizitezi? Și, văzând că nu primește niciun răspuns, continuă. Dar de ce ești așa de posomorâtă?

– Dacă îți zic ceva, promiți să nu râzi de mine? Tu ești prietenul meu și sigur mă poți ajuta.

– Cum să nu, făcu ochii mari câțelul. Promit! Ce e?

– Uite... începu Coadă-Coadă, găsindu-și greu cuvintele. Toată lumea știe unde e și cum arată o piață, numai eu nu știu. Încerc de azi dimineață să ajung la ea și nu pot.

– A... se miră Fără-Coadă. Cum, tu nu ai fost niciodată la piață?

– Nu...

– Păi, nu e nicio problemă. E foarte simplu. Piața e chiar aici, lângă noi.

– Dar aici nu văd decât școala, locul de joacă pentru copii și o parcare...

– Asta pentru că te uiți doar de la distanță, de pe trotuarul ăsta. În spatele parcarii este un loc cu multe chioșcuri, unde lumea găsește lucruri de vânzare, adică piața.



- Și ce e de vânzare acolo?
- Păi, la piață se găsesc legume, fructe, ouă, carne... zise Fără-Coadă înghițind în sec. Eu merg acolo destul de des. Oamenii mă cunosc deja și îmi dau tot felul de lucruri gustoase: caise, portocale, struguri...
- Struguri? sări Coadă-Coadă. Ce buni sunt strugurii...
- Da... zise Fără-Coadă lingându-se pe bot. Eu am mâncat chiar și în dimineața asta. Hai cu mine să mai mâncăm câteva boboțe.
- Și cei doi au traversat strada, au trecut pe lângă parcare și au ajuns la piață.
- Coadă-Coadă, zise cățelul, dacă mă gândesc mai bine, sigur tanti cu strugurii nu o să-mi mai dea din nou, pentru că mi-a dat și de dimineață... Cel mai bine ar fi dacă te-ai duce singură. Du-te în dreapta, la tanti de la prima casuță. Eu te aștept aici.
- Coadă-Coadă se uită cu grijă în toate direcțiile. Piața era exact așa cum a descris-o cățelul, o curte mare plină de chioșcuri, de unde oamenii cumpărau cartofi, ceapă, ardei, fasole. În altele se vindeau mere, pere, caise, iar oamenii își umpleau sacoșele cu tot felul de bunătăți.

– Miau, miau. Miau, miau.

Tanti care vindea struguri se uită de jur-împrejur. De unde se aude mieunatul ăsta? Văzu la picioare o pisică mică și pufoasă, cu o blană neagră cu pete albe. O luă în brațe și o mângâie pe blăniță, descoperind cu mirare că are un clopoțel legat de codiță.

– Ce pisicuță frumoasă! o lăudă tanti. Hai să-ți dau niște bobite de struguri, să vezi ce dulci și bune sunt.

Codiță se linse pe bot și înghiți cu poftă bobitele aurii. Mâncă jumătate, după care se opri. Mieună plină de mulțumire și plecă, ieșind din piață. Îi duse bobitele rămase cățelului Fără-Coadă, care o aștepta lângă o mașină.

– Cățelule, îți mulțumesc că mi-ai arătat piața. Poftim niște struguri.

Fără-Coadă mâncă foarte fericit strugurii, bucuros că prietena lui nu îl uitase.

– Să mai venim aici și mâine, zise Coadă-Coadă, să mâncăm și caise... și mere, și pere.

Plecară spre casă țopăind de fericire.

Din acea zi, Codiță a venit des la piață, împreună cu Fără-Coadă, dar și cu prietenele ei pisicile, ori de câte ori își dorea să mănânce fructe coapte și zemoase.

Noapte bună!



Algea de sub stejar

Ce a mai făcut astăzi pisica Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Cum ai dormit? o întrebară prietenele ei.

– Foarte bine, răspuse Coadă-Coadă în timp ce-și lipăia lăpticul. Mă duc să mă joc cu ariciul.

Pisica ieși afară la joacă. Era o zi de toamnă însorită și caldă, cu toate că din când în când se simțea și o adiere a vântului. Trecu pe lângă stejar:

– Bună dimineața, veverițelor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă! au răspuns veverițele.

În câteva clipe ajunse în apropierea pieței, însă grădina ariciului se zărea. Își dădu seama că greșise drumul pentru că străzile semănau foarte tare între ele. Se întoarse din drum până la stejar și ceru ajutorul veverițelor.

– Trebuie să mergi pe aici prin stânga, îi arătă o veveriță.

– Mulțumesc, zise Codiță și plecă mai departe dând din coadă. Cling, cling, cling.

După numai câteva minute, recunosc grădina ariciului.

– Bună dimineața, Gopi! Am venit să ne jucăm.

– Ce bine, zise ariciul, numai că de data asta trebuie să ne jucăm de-a altceva, să nu te mai înțepi în acele mele! zâmbi el, amintindu-i pisicii de prima lor întâlnire.



Fiind toamnă, pe iarba din grădina ariciului se strânseseră multe frunze căzute din copaci. Erau foarte frumoase, de culori diferite, iar ariciului îi plăcea să se ascundă printre ele.

– Hai să ne jucăm cu frunze, zise Gopi.

– Cum adică cu frunze?

– Păi, nouă aricilor ne plac tare mult frunzele, și atunci am inventat un joc. Unul numără până la zece, iar celălalt trebuie să strângă cât mai multe frunze și să le pună lângă gard. După care inversăm rolurile. Câștigă cel care adună cele mai multe frunze!

Coadă-Coadă era încântată de noul joc, iar regulile păreau destul de simple. Era convinsă că va câștiga, pentru că era mult mai suplă și fugea mult mai repede decât ariciul rotofei.

Ariciul începu să numere:

– 1... 2...

Codiță fugea cât putea de repede, cling, cling, cling, și aduna frunze roșii, galbene, maro, verzi și le pune lângă gard. Încă o frunză pusă lângă gard, și încă o frunză pusă lângă gard...

– ...9... 10... Stop!

Coadă-Coadă reușise să strângă un morman destul de mare și era foarte mulțumită. Ariciul râdea pe sub mustață știind că el poate strânge și mai multe.

Veni rândul pisicii să numere.

– 1... 2...

Ariciul, în loc să fugă după frunze, așa cum făcuse Codiță, se făcu ghem și începu să se rostogolească prin grădină. De țepii lui se prindeau multe, multe frunze de toate culorile. Când ajungea lângă gard, se scutura de frunze și iar se făcea ghem și se rostogolea. Așa încât, când se încheie numărătoarea – „...9 ... 10... Stop!” – mormanul ariciului era de două ori mai mare decât al pisicii.

– Am câștigat! Am câștigat! striga ariciul țopăind.

– Mie nu-mi prea place jocul ăsta, se alintă Coadă-Coadă, recunoscându-se învinsă. Hai să ne jucăm și altceva.

Și îți veni o idee.

– Ariciule, începu ea, mie mi-a fost greu să țin minte drumul spre tine, noroc că m-au îndrumat veverițele. Dacă tot am strâns atâtea frunze colorate, eu zic să facem o potecă din frunze de la tine din grădină până departe, la mașină. Așa voi ști în fiecare zi cum să ajung până aici.

– Ce idee bună, zise Gopi. Hai să facem o alee.

Și au început să ia frunze din cele două mormane și să le așeze una lângă alta: una roșie, una galbenă, una maro, una verde și tot așa mai departe: una roșie, una galbenă, una maro, una verde. Au trecut de stejarul veverițelor și au mers mai departe.

Între mașină și grădina ariciului era o distanță destul de mare, astfel încât realizarea aleii a durat aproape o oră. Însă erau foarte mulțumiți de munca lor și au intrat în mașină pentru a le spune și celorlalte pisici ce alee minunată au reușit să facă.

– Pisicilor, începu Coadă-Coadă, haideți puțin până afară, să vedeți ce am făcut, ariciul și cu mine. De astăzi încolo îmi va fi mult mai ușor să merg în vizită la Gopi fără să mă rătăcesc și fără să mai am nevoie de ajutorul veverițelor. Am marcat poteca cu frunze multicolore, zise mândră Coadă-Coadă, dând fericită din coadă.

Pisicile au ieșit repede afară, urmându-i pe cei doi prieteni. Numai că, în loc să vadă aleea multicoloră, care ducea drept spre casa ariciului, au văzut un nor de frunze împrăștiate de vânt.

Pisicii Coadă-Coadă și ariciului li se pleoștiră urechile de tristețe.

– Unde este aleea noastră? A luat vântul toate frunzele...

– Offf, Codiță, zise Maro-Maró, tare ești mică... Și tu, Gopi... Frunzele sunt foarte ușoare și le ia imediat vântul. Nu poți face o alee din frunze.

– Păi, și ce putem face? se smiorcăi Coadă-Coadă. Cum o să gădesc eu drumul până la arici?

Maro-Maró căzu pe gânduri.

– Hm... Avem nevoie de ceva care să reziste. Sunt convinsă că în două-trei zile o să înveți drumul până acolo. Ceva ce vântul nu poate lua....

– Am o idee, zise Neagră-Neagră. Putem folosi tot frunze multicolore, ca să avem o alee frumoasă. Numai că pe fiecare frunză trebuie pusă o pietricică pentru ca vântul să nu le mai spulbere.

– E bună ideea ta, Neagră-Neagră, zise Maro-Maró.

– Nouă ne-a luat o oră să facem aleea doar din frunze. Acum, că nu mai avem nici frunze și trebuie să punem și pietre peste ele, când o să mai terminăm? zise Codiță uitându-se la Gopi.

Portocalie-Portocalie începu să râdă:

– Ha, ha, bineînțeles că vă ajutam și noi. Mai mult decât atât, eu zic să le rugăm și pe veverițe să ne ajute.

Peste puțin timp, au început să construiască aleea. Veverițele culegeau frunze colorate din stejar și le lăsa să cadă. Ariciul, făcut ghem, se rostogolea în jurul copacului. De acele lui se prindeau frunzele pe care pisicile le aranjau după culori: una roșie, una galbenă, una maro, una verde și tot așa mai departe. Coadă-Coadă punea pietricele pe frunze, așa încât să nu le mai ia vântul.



Auzind agitația, chiar și cățelul Fără-Coadă veni să dea o mână de ajutor. Maro-Maró i-a găsit imediat un rol: cățelul trebuia să sufle cât putea de tare, să vadă dacă frunzele rezistă la vânt sau nu. Dacă frunzele zburau, atunci Coadă-Coadă se întorcea și pune o piatră mai mare în locul pietricelei mișcate de vânt.

Au muncit așa timp de două ore, fără întrerupere.

– Cling, cling, cling! Am ajuns acasă la Gopi! Am terminat aleea!

Coadă-Coadă țopăia de fericire. Reușiseră să facă o alee minunată și frumos colorată, pe care nici vântul nu o mai putea strica.

Erau obosiți cu toții. Ariciul îi invită pe toți la el în vizuină să bea un suc de mere. Din ziua aceea, Coadă-Coadă nu a mai greșit drumul către arici și nici nu a mai avut nevoie de indicațiile veverițelor, iar aleea multicoloră a rezistat multe săptămâni, până când a fost acoperită de zăpadă.

Noapte bună!



Cine are coadă?



Ce a mai făcut astăzi pisica Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

Coadă-Coadă se învârtea de colo-colo, lipăia laptele repede, repede, fugea din colț în colț și nu-și găsea locul. La un moment dat, se furișă după banchetă și, țup, sări pe pisica Maro-Maró și o trase de coadă!

– Au! Ce m-ai speriat, strigă Maro-Maró. Ce te-a apucat?

– Ha, ha, mie îmi plac cozile și vreau să mă asigur că toată lumea are câte una! Hi, hi, hi, hi, și o zbughi afară pe ușa mașinii.

Plecă pe alee, în căutare de prieteni cu coadă. Peste drum văzu o pisică portocalie care se tăvălea prin frunze. Se duse tiptil cât mai aproape... miau, miau, în timp ce își ținea coada lipită de corp ca să nu sune clopoțelul. Se furișă prin iarbă, stătu câteva secunde la pândă... și deodată se repezi către pisica portocalie și o trase de coadă!

– He, he, și tu ai coadă! Ce bine e să ai prieteni cu coadă! spuse Coadă-Coadă.

Pisica portocalie rămase împietrită, neînțelegând ce se întâmplă. Se speriasse chiar tare. „Ce o fi pățit Coadă-Coadă?” se gândi ea, însă nu apucă să afle pentru că mica jucăușă era deja departe. Zărise un șoricel sub o mașină și aștepta un moment bun ca să-l înhațe. Se învârti în jurul mașinii țopăind de colo-colo și sunând din clopoțel. Profitând de un moment de neatenție al șoricelului, țup, se repezi și-l prinse. Șoricelul tremura de frică.



– Te rog să nu mă mănânci! striga el.

Însă, în loc să-l înghită, Coadă-Coadă îl trase de coadă și pe el și fugi strigând:

– Ce bine că și șoriceii au coadă! Cling, cling, cling!

În drum spre piață văzu prin gard un cățel și imediat prinse curaj și se furișă pe după o mașină, pe după gardul viu, pe după un copac, pe după un mușuroi, pe după o floare și, țup, sări pe cățel și când să-l prindă de coadă... cățelul nu avea coadă... Vai! Unde îi era coada? Când se uită mai bine... cățelul era chiar Fără-Coadă, care râdea de se prăpădea și se tăvălea pe jos.

– Ce te-am mai păcălit... Ha, ha... Măi, pisică, ce mică ești, te-am văzut de dimineață și știam că o să vii și pe aici, așa că m-am prefăcut că nu te văd... Ha, ha, ha!!! Și te-am lăsat să încerci să mă prinzi și pe mine.

Coadă-Coadă era tare bosumflată.

– Eu voiam să trag pe toată lumea de coadă azi și am fost păcălită... Sunt tare tristă... Ce să fac dacă tu nu ai coadă?

– Ce caraghioasă ești, zise Fără-Coadă. Nu ne putem juca și cu altceva? Hai să ne jucăm de-a prinselea! Și o zbughiră care încotro, pe după mașini, pe lângă mașini, pe după roți, pe după gardul viu, pe lângă coșul de gunoi, pe după mușuroi, pe sub gard, peste gard, în lungul aleii care ducea către piață.

Noapte bună!

Pisica Baltă-Baltă



Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

După ce s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți, și-a pieptănat blănița de pe coadă și și-a băut laptele, Coadă-Coadă a ieșit din mașină și a plecat în lungul aleii către parc. Cum mergea ea zâmbitoare, uitându-se după vrăbiuțe și fluturași, s-a trezit stropită toată. Pleosc! Nu înțelegea ce s-a întâmplat. Plouă? Nu... A trecut vreo mașină? Nu... S-a uitat în sus, în stânga, în dreapta... Pleosc din nou! Era complet udă și plină de noroi. Când se uită mai bine, văzu că se afla în apropierea unei bălți în mijlocul căreia stătea o pisică care stropsea lovind cu coadă în baltă.

– Hei, nu mai stro...! Dar până să termine ce avea de spus se trezi din nou împroșcată. Sări cât colo și strigă: Oprește-te, de ce faci așa? Nu e bine, m-ai udat, iar apa e rece și murdară, și acum am numai noroi pe blăniță.

– Ha, ha! Ce bine îmi pare că te-am stropit!!! spuse răutăcios pisica din mijlocul bălții. Eu sunt pisica Baltă-Baltă și stropesc pe cine vreau eu! adăugă ea.

– Vai, eu nu am mai văzut așa ceva! De ce să vrei să stropești pe cineva? Nu mai bine ne jucăm împreună? Uite, mai bine mă duc acasă să mă spăl de noroi și după aia mă întorc să ne putem juca. Vrei?

– Nu vreau să mă joc cu tine și, dacă te întorci, o să te mai stropesc încă o dată! zise Baltă-Baltă dând din coadă. De data asta însă Coadă-Coadă era suficient de departe încât stropii să nu o mai ajungă.



Plecă tristă, udă și plină de noroi către mașină.

– Te-ai întâlnit cu pisica Baltă-Baltă... zise Gri-Gri imediat ce o văzu.

– O cunoști?

– Da, o știe toată lumea... O pisică tare obraznică. Nu are nimic cu tine. Și pe noi ne-a stropit de multe ori. Hai să te speli.

După ce scăpă de noroi, Coadă-Coadă ieși din nou afară. O luă însă pe un alt drum, ca să nu se mai întâlnească cu Baltă-Baltă. Merse spre piață și își aduse aminte de cățelul Fără-Coadă. Îi veni o idee, cling, cling, cling, și o luă la fugă.

– Am nevoie de ajutorul tău, zise ea când îl văzu pe cățel. M-am întâlnit cu o pisică rea și m-am gândit că, dacă latră la ea, o să se cumințească și o să mă lase în pace.

– Mie nu-mi place să latră la pisici, zise Fără-Coadă, strâmbând din nas. Dar ce s-a întâmplat, poate că te pot ajuta?

Și Coadă-Coadă îi povesti pățania ei de dimineață, cum a fost stropită de pisica obraznică.

– Da, știu cine e, zise cățelul. E obraznica de Baltă-Baltă. Să știi că am vrut să latră la ea de câteva ori, însă mi-a fost frică... recunosc rușinat cățelul. Nu știu ce putem face să o învățăm minte. Mai bine uită de ea și hai să ne plimbăm.

– Ai dreptate, mieună Coadă-Coadă. Hai să plecăm spre parc.

În drum spre parc și-au povestit vrute și nevrute, s-au jucat cu un băț pe care îl aruncau de la unul la altul. Nu după mult timp, au intrat în parc și s-au plimbat pe alea de lângă lac. De obicei veneau aici să se uite la broșcuțele cărora le era teamă de pisici și căței și care nu făceau altceva decât să sară repede în apă, făcând multe cerculețe și valuri. Cei doi prieteni stăteau ore în șir privind salturile și joaca broșcuțelor.

Și astăzi cei doi au stat înținși pe iarbă. Brusc, Coadă-Coadă se ridică și începu să dea fericită din coadă.

– Cling, cling, cling! Am o idee, zise ea către cățel. Hai cu mine. Și se duse pe marginea lacului, foarte, foarte aproape de apă. Broșcuțelor, nu vă facem nimic, vrem doar să vă rugăm ceva. Avem nevoie de ajutorul vostru.

Broscuțele au sărit în apă, ascunzându-se după pietre. Câteva broscuțe însă nu au fugit. Ele îi țineau minte pe Coadă-Coadă și pe Fără-Coadă și știau că cei doi nu le-au făcut niciodată nimic. Așa că își luară inima în dinți și ieșiră pe mal.

– Cu ce vă putem ajuta? întrebară broscuțele.

– Cu toții suntem necăjiți de o pisică obraznică, Baltă-Baltă, care împrășcă cu apă și noroi. Avem nevoie de ajutorul vostru să o învățăm minte, răspunse Coadă-Coadă.

Și le povesti tot ceea ce trebuie să facă.

– Bravo, Coadă-Coadă, zise și cățelul. Ce plan bun!

Broscuțele au fost de acord să îi ajute pe cei doi și au pornit cu toții către locul unde Codiță a întâlnit-o pe Baltă-Baltă de dimineață.

Peste câteva minute, ascunși după un gard, o priveau pe Baltă-Baltă. Râdea fericită, pentru că tocmai făcuse flească un șoricar ieșit la plimbare cu stăpâna lui.

Profitând de faptul că Baltă-Baltă nu e atentă, broscuțele trecură pe sub gard și se scufundară fără zgomot în balta în mijlocul căreia stătea pisica. Bâldâbâc...

Exact cum se înțeleseseră în parc, Coadă-Coadă și Fără-Coadă au ieșit de după gard îndreptându-se direct către baltă. Se prefăceau că vorbesc între ei, fără să se uite în jur, ca și cum nu ar fi văzut-o pe Baltă-Baltă.

Zărindu-i pe cei doi, pisica obraznică își frecă lăbuțele de bucurie, așteptând momentul prielnic pentru a lovi cu coada în apă și a-i împrășca cu apă și noroi.



A așteptat în liniște și, când cei doi erau suficient de aproape, a ridicat coada cât a putut de sus și... Haț! Haț! Haț!... Exact în acel moment din apă au ieșit broscuțele, ciupind-o pe Baltă-Baltă de coadă.

– Auuuuuuu! Ajutoooooor!!! a strigat Baltă-Baltă, care s-a speriat așa de tare, încât a luat-o la fugă, ieșind din baltă și ascunzându-se sub o mașină. Lăsați-mă în pace! Nu mai stropesc pe nimeni! striga ea în timp ce alerga.

În tot acest timp, Codiță, Fără-Coadă și broscuțele râdeau, felicitându-se pentru planul lor. Reușiseră să o învețe minte pe obraznicătură și să-i scape și pe ceilalți de răutățile ei.

Apoi, broscuțele pleacă către lac, cățelul spre piață, la culcușul lui, iar Coadă-Coadă spre casa din mașină, pentru a le povesti și pisicilor cum au pedepsit-o pe Baltă-Baltă.

În drum spre casă însă, pisicii începu să-i pară rău că o altă pisică stă singură și speriată sub o mașină. Poate că Baltă-Baltă nu e atât de rea precum pare. Se întoarse din drum.

– Baltă-Baltă, sper că ai văzut și tu ce rău e să te sperie cineva.

– Da, așa e... am fost obraznică... mieună Baltă-Baltă.

– Mă bucur că ți-ai dat seama. Noi te-am iertat, să știi. Acum de ce nu te duci să te joci cu prietenii tăi? o întreabă Codiță.

– Eu nu am prieteni... se întristă și mai tare Baltă-Baltă. Nimeni nu vrea să se joace cu mine, toți fug când mă văd.

– Hm... căzu pe gânduri și Codiță. O să fiu eu prietena ta, cu condiția să nu mai stropesci niciodată. Vrei?

– Da, promit.

– Atunci, la joacă!!! Cling, cling, cling...

Pisicile s-au jucat ore în șir, au alergat, s-au ascuns, s-au cățărat, iar când s-a înserat, cele două prietene au plecat spre casă, după ce și-au promis să se mai joace împreună și în zilele următoare. Mai mult decât atât, Coadă-Coadă a promis că îi va face cunoștință cu toți prietenii ei, ca întreg cartierul să vadă că pisica obraznică de până atunci nu mai există și că locul ei a fost luat de o pisică simpatică și jucăușă: Baltă-Baltă.

Noapte bună!



Pisica Rotiță

Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

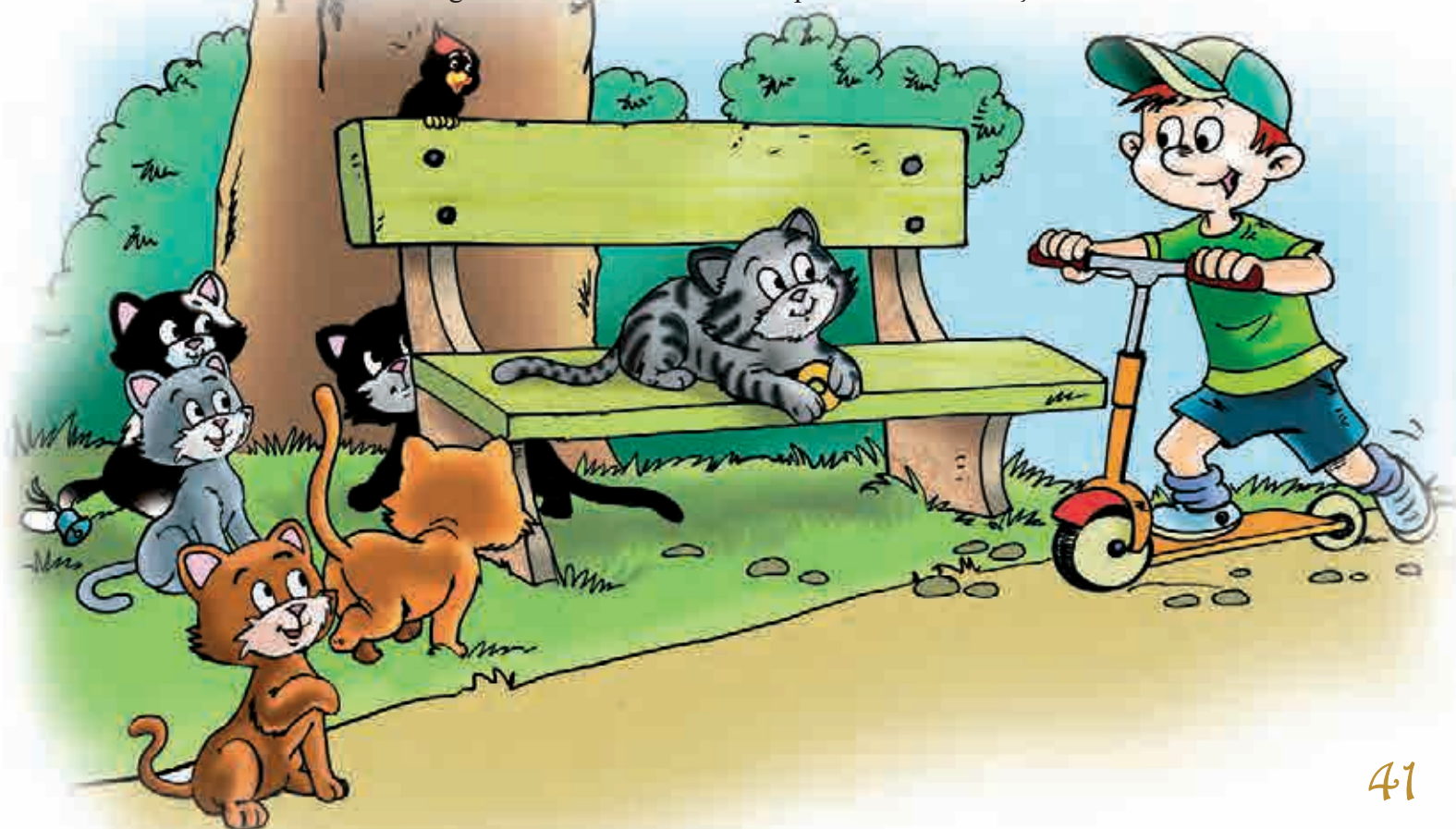
- Bună dimineața, pisicilor!
- Bună dimineața, Coadă-Coadă!
- Ce soare e afară!

În timp ce își lipăiau laptele, pisicile se uitau pe geam, fascinate de cerul senin, soarele strălucitor și zâmbetele oamenilor care treceau pe trotuar.

– E o zi perfectă pentru o plimbare în parc! zise chiar și Maro-Maró, care de obicei prefera să stea în casă și să doarmă decât să facă o plimbare.

Au plecat toate cinci către parc și, bineînțeles, Coadă-Coadă țopăia în jurul celorlalte, presărând peste tot clinchete de clopoțel. Vremea frumoasă scosese din case multă lume, așa că parcul era destul de aglomerat. Erau bunici, tătici, mămici și mulți, mulți copii plimbându-se pe alei, alergând după câte o minge sau mergând pe biciclete. Toată lumea era încântată să vadă și să mângâie cinci pisici frumoase, cu blănițe pufoase. Și nimic nu le plăcea mai mult pisicilor decât să se joace cu copiii, să fie ținute în brațe și alintate.

Nu foarte departe de intrarea în parc, pe o bancă la umbră, stătea o pisică tărcată. Era foarte preocupată de ce se întâmplă, privind în zare și căutând ceva cu privirea. Ținea în lăbuțe o rotiță mică de cauciuc, pe care o învârtea încontinuu. Nici nu observă că lângă banca ei se adunaseră cinci pisici cu ochii mari și întrebători.



– Bună dimineața! ziseră ele în cor.

– Aaaa... Bună dimineața... aaaa, se zăpăci pisica de pe bancă. Cine sunteți voi?

– Noi suntem Coadă-Coadă, Neagră-Neagră, Gri-Gri, Portocalie-Portocalie și Maro-Maró, zise Maró-Maró. Și am venit în parc să ne plimbăm.

– Ce ai între lăbuțe? nu se putu abține Coadă-Coadă.

– După ce te uiți? sări și Portocalie-Portocalie.

– De ce stai pe bancă și nu te joci cu copiii? întrebă și Neagră-Neagră.

Pisica nu știa la care dintre întrebări să răspundă mai întâi... Noroc că, fiind mai înțeleaptă decât toate celelalte, pisica Maró-Maró făcu puțină ordine.

– Mai întâi să o lăsăm pe pisică să se prezinte, spuse ea împăciuitoare.

– Pe mine mă cheamă pisica Roată-Roată și...

– Roată-Roată!!! țopăi Coadă-Coadă... Ce nume frumos... Ai cumva o roată legată de coadă? Eu am un clopoțel! Uite! Cling, cling, cling.

– Ha, ha, ce clopoțel frumos, răsé Roată-Roată. Nu, nu am o roată legată de coadă, însă am o rotiță cu care mă joc. Uite, e aici, la mine între lăbuțe.

Și le arată tuturor rotița pe care o învârtea de fiecare dată când se odihnea. Sau când se plictisea. Era o rotiță mică, de culoare neagră, care scotea un zumzăit subțire ori de câte ori era învârtită. O găsisé în iarbă de mult, când era mică, și din acel moment rotița a devenit jucăria ei preferată.

– Mie îmi plac foarte mult roțile, continuă ea, și de aceea vin în parc ori de câte ori pot. Aici sunt biciclete, role, triciclete, cărucioare, și toate au una, două, trei sau chiar patru roți! se entuziasmă ea.

– Păi... și îți place să alergi după biciclete, așa cum fac căței? întrebă Portocalie-Portocalie foarte mirată.

– Da... se înroși Roată-Roată, lăsând privirea în jos, însă nu latru, miaun ca orice altă pisică.

– Și stai toată ziua în parc? Aici e casa ta? continuă Coadă-Coadă seria întrebărilor.

– Nu, când plec de aici, mă duc în oraș și mă sui pe câte un gard, să văd mai bine mașinile, camioanele, motocicletele și autobuzele care trec. Ele au roți maaaaari, mult mai mari decât rotița mea. Iar seara mă duc acasă – îmi fac culcușul lângă o mașină.

– Într-o mașină? săriră celelalte pisici. Și noi la fel, noi dormim pe bancheta unei mașini abandonate.

– Aaa, nu... Eu nu dorm în mașină, ci dorm covrig lângă roata unei mașini.

Brusc, pisica Roată-Roată se opri din povestit și se cocoță pe spătarul băncii, uitându-se în zare și râzând cu gura până la urechi.

– A venit! Haideți cu mine! zise ea și o luă la fugă.

– Stai, unde ai fugit? Cine a venit? întrebă pe rând celelalte pisici.

Însă, neprimind niciun răspuns, au fugit și ele după Roată-Roată. După câteva minute au ajuns-o din urmă.

– Unde ai fugit așa? întrebă ele.

– Pisicilor, vreau să vă arăt bicicleta mea favorită. Este cea mai frumoasă din tot parcul.

Cele cinci prietene văzură cum în parc intră o fetiță pe o bicicletă, însoțită de tăticul ei. Bicicleta era într-adevăr diferită de toate celelalte pe care le văzuseră până atunci. Era roz ca o bomboană, avea roțile roz, pedalele roz, șaua, ghidonul și oglinzile erau și ele tot roz, iar din loc în loc erau desenate floricele albe. Bicicleta părea făcută din zahăr, iar Roată-Roată alerga bucuroasă, făcând tumbe în jurul ei.

– Rotița!!! o întâmpină fetița de pe bicicletă. Ce mă bucur să te văd! Și o mângâie pe blăniță.

Fetița o sui pe Roată-Roată în coșulețul bicicletei și pleacă împreună la plimbare. Era tot ce își dorea pisica tărcată.

După plimbarea cu bicicleta, Roată-Roată s-a întors la noile ei prietene. Coadă-Coadă, Neagră-Neagră, Gri-Gri, Portocalie-Portocalie și Maro-Maró s-au prins imediat în jocul ei și au început să alerge prin parc, luându-se la întrecere cu bicicletele și tricicletele, admirând acrobațiile copiilor cu role, învârtindu-se în jurul mămicilor și tăticilor care împingeau cărucioare de copii.

Coadă-Coadă încerca să numere toate roțile întâlnite în parc și, ori de câte ori vedea o altă bicicletă, le anunța și pe celelalte pisici:

– Cling, cling, cling, bicicleta numărul 6 – roți albastre. Cling, cling, cling, tricicleta numărul 4 – roți verzi.





S-au jucat așa până seara târziu, când încet-încet toată lumea a plecat din parc spre casă. Cele cinci pisici și-au luat rămas bun de la Roată-Roată și au plecat spre casă, însă nu înainte de a-i promite că vor mai veni în parc pentru a se juca împreună și altă dată.

– Data viitoare o să vă arăt și strada mea preferată, nu departe de parc. Pe acolo trec multe camioane, cu niște roți mult mai mari decât oricare altele văzute de voi până acum.

Cele cinci pisici au ieșit din parc, au mers pe aleea lungă care traversa cartierul și, obosite după o zi plină de alergătură, au ajuns acasă. S-au întins pe bancheta din spate a mașinii, gata de culcare.

– Maro-Maró, întreabă Coadă-Coadă cu ochii aproape închiși de somn, putem să o chemăm pe Roată-Roată să doarmă la noi din când în când? Mașina noastră are patru roți, deci avem patru camere de musafiri pentru Rotiță.

Noapte bună!

Pisica Cucui-Cucui

Era o dimineață frumoasă, cu cer senin și cu un soare puternic ce îi îmbia pe toți la joacă. Toate pisicile erau pregătite la ușa mașinii să iasă afară să se joace.

– Eu rămân acasă, se auzi glasul morocănos al lui Maro-Maró. Mi-e somn încă și afară pare că e frig...

Maro-Maró era cam grăsuță la cei 6 ani ai ei și prefera mai degrabă să doarmă decât să alerge. De obicei, prietenele ei insistau să o scoată afară, însă astăzi nu mai pierdura timpul, mormăiră „Bine, pa!! Noi plecăm“ și fugiră afară.

Aici erau deja adunați ariciul și veverițele, cu toții dornici de alergat și jucat.

– De-a ce ne jucăm? întrebau pe rând prietenii strânși în grădina dintre blocuri. Fiecare voia altceva, însă când Neagră-Neagră propuse „de-a v-ați ascunselea“, toată lumea acceptă imediat. Neagră-Neagră se oferă și să fie prima care să numere, toți ceilalți trebuind să se ascundă.

– Regula jocului este foarte simplă. Se alege un copac, cel desemnat să prindă se întoarce cu spatele și numără până la 10, timp în care ceilalți trebuie să-și găsească o ascunzătoare cât mai bună. După ce se termină numărătoarea, cel care prinde trebuie să-i caute pe cei care se ascund, iar cei din urmă trebuie să iasă din ascunzători și să pună lăbuța pe copac înaintea celui care prinde.

Neagră-Neagră repetă regulile de trei ori, ca să fie sigură că toată lumea a înțeles și că nimeni nu va greși. Le puse pe veverițe să repete, pentru că, jucăuse cum sunt, ele păreau mai interesate de o tufă de alune pe care tocmai o descoperiseră decât de regulile jocului.

Jocul a început, Neagră-Neagră s-a întors cu spatele și a început să numere, în timp ce fiecare s-a ascuns pe unde a apucat: ariciul s-a ascuns sub un morman de frunze, veverițele s-au pitit după tufa cu alune, Gri-Gri s-a suit într-un copac, Portocalie-Portocalie stătea ascunsă după roata unei mașini. Coadă-Coadă s-a ascuns într-o scorbură, situată în vecinătatea copacului unde număra pisica Neagră-Neagră.



– Gata! zise Neagră-Neagră, am terminat de numărat și vin și vă găseesc!!!

Și începu să se uite în stânga și în dreapta, să vadă unde ar putea fi ascunși prietenii ei. Nu departe zări niște cozi stufoase ieșind dintr-o tufă de alune. Veverițele pofticioase au uitat de joc și s-au apucat să mănânce, iar cozile lor le-au dat de gol.

– V-am văzut, veverițelor, ieșiți din tufa de alun...

– Mda, ieșiră veverițele. Am pierdut de data asta, însă cât de bune și proaspete sunt alunele astea!

Și continuă să ronțăie...

Neagră-Neagră mai făcu câțiva pași și văzu cum un morman mare de frunze se plimba de colo colo... Cine putea fi? Dintre frunze se zăreau și niște țepi... Era... ariciul!

– Te-am văzut, ariciule, ieși de sub frunze! strigă Neagră-Neagră.

– Mda, eu sunt, recunosc Gopi. Frunzele astea sunt așa de frumoase! O să culeg câteva și o să duc și acasă.

Un zgomot o făcu pe Neagră-Neagră să tresară. O mașină tocmai pleca din parcare blocului, iar în mijlocul drumului rămase... descoperită Portocalie-Portocalie.

– Te-am văzut! se bucură Neagră-Neagră.

– Mda, se îmbufnă Portocalie-Portocalie. Data viitoare o să caut o mașină veche, ca să fiu sigur că nu pleacă nicăieri.

În copacul din apropiere era mare zarvă. Veverițele, aricii și pisicile se uitară în sus și o văzură pe Gri-Gri cum încerca să scape de o pasăre mare. Coțofana nu înțelese că e vorba de un joc și crezuse că Gri-Gri încearcă să-i fure ouăle din cuib. Acum încerca să o alunge pe pisică.

– Te-am văzut, Gri-Gri! Dă-te jos din copac.

– Mda! sări repede din copac Gri-Gri. Eu în copacul ăsta nu mă mai sui niciodată, pasărea asta rea m-a dat de gol și sunt foarte supărată, puteam să câștig, aveam o ascunzătoare așa de bună!





Cum toată lumea rămăsese cu ochii ațintiți la cearta dintre Gri-Gri și pasăre, nimeni nu s-a mai gândit la copacul unde numărăse pisica Neagră-Neagră. Și deodată se auzi un clinchet de clopoțel și toți o văzură pe Coadă-Coadă cum iese dintr-o scorbură și aleargă cât poate de repede. Dacă reușea să pună lăbuța pe copac înaintea lui Neagră-Neagră, atunci câștiga.

Neagră-Neagră o luă la fugă către copac, încercând din răspuțeri să ajungă cât mai repede. Toate privirile erau ațintite la copac și la cele două pisici care fugeau de parcă le-ar fi alergat o haită de câini feroși.

Și ce să vezi... cu doar un pas înainte de copac cele două pisici se lovira cap în cap. Căzură amândouă pe spate, frecându-și fruntea cu lăbuțele. Cum Neagră-Neagră era mai mare, pe ea nu o durea așa de tare, însă lui Coadă-Coadă îi apără imediat un cucui mare chiar în mijlocul frunții.

– Au! Au! Ce mă doare! mieuna Coadă-Coadă. Mă doare capul...

Toți se strânseseră în jurul ei...

– Ce cucui mare ai! E cât o ghindă, zise o veveriță.

– Ba nu, e cât o castană, o contrazise cealaltă veveriță.

– He, he! zise ariciul. Dacă tot mai crește, o să fie cât un măr și atunci o să-ți spunem Cucui-Cucui!

Și toți începură să râdă de noua poreclă a lui Coadă-Coadă.

Pisica începu să plângă. Nu o mai durea capul, însă gândul că ar putea fi poreclită Cucui-Cucui, deși ea avea un nume așa de frumos, o făcea să fie foarte tristă.

– Vreau să dispară cucuiul ăsta, spuse ea printre lacrimi.

– Hai, Coadă-Coadă, nu te supăra, sări Portocalie-Portocalie. Hai repede la Maro-Maró, că știe ea ce să facă.

Și fugiră cu toții către mașină.

– Hmm, cum ai reușit să-ți faci un cucui atât de mare? bombăni Maro-Maró când o văzu pe Coadă-Coadă. Puteai să-ți spargi capul.

– Nu-i așa că îmi pui un plasture și o să scap de cucui? Așa cum ai făcut când m-a înțepat ariciul Gopi... Te rog, Maro-Maró, scapă-mă de cucuiul ăsta și promit că nu o să mai fac nicio prostie...

Neagră-Neagră se simțea vinovată. Și ea făcuse același lucru, alergase spre copac fără să se uite în jur, doar că ei nu îi apăruse niciun cucui.

– Stai să cau în cutia cu medicamente, zise Maro-Maró zâmbind pe sub mustăți. Până atunci pune cubulețul ăsta de gheață pe cucui.

Pisica Coadă-Coadă ținu cubulețul de gheață într-o lăbuță în timp ce se uita după Maro-Maró cum cotrobăie prin debara. Nici nu își dădu seama când cubulețul se topi și ultimele picături de apă se scurseră pe blăniță.

– Ai găsit plasturele? Ai găsit plasturele?

Maro-Maró se întoarse ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– De ce îți trebuie plasturele, s-a întâmplat ceva? Eu văd că totul e în regulă, doar că ai blănița puțin udă.

– Cum să fie totul în regulă... Păi, și cucuiul meu? se smiorcăi Coadă-Coadă...

– Care cucui? se prefăcu Maro-Maró că nu știe nimic.

Și, uitându-se în oglinda mașinii, Coadă-Coadă văzu cu mirare că nu mai exista niciun cucui. Fruntea ei era exact ca înainte, dreaptă și netedă.

Maro-Maró se stăpânea cu greu să nu râdă de prietenele ei mai tinere, care nu știau că trebuie să ții ceva rece pe un cucui ca să se dezumfle și că nu trebuie niciun plasture sau vreo altă pastilă.

– De data asta cucuiul a dispărut, însă ai grijă să nu mai pățești la fel și altă dată! o dojeni Maro-Maró pe Coadă-Coadă. Cucuielor le plac pisicile obraznice și neastâmpărate, își fac culcuș în blănița lor. Și nu e bine.

Coadă-Coadă asculta cuminte. Plânsul se transformă în râs de bucurie că totul e iar ca înainte și a scăpat de porecla îngrozitoare ce o aștepta.

De pe margine, pisicilor, veverițelor și ariciului nu le venea să creadă cum a făcut Maro-Maró să dispară un cucui așa de mare. Erau cu toții convinși că, înainte să o cunoască vreunul dintre ei, Maro-Maró a fost pisica vreunei vrăjitoare. Din ziua aia, nimeni nu a mai supărat-o pe Maro-Maró, de frică să nu le înlocuiască cozile de blană cu cozi de purcel, sau să le mărească urechile, sau cine știe ce mai putea să facă o vrăjitoare.

Noapte bună!



Ziua Cartierului

După ce s-a trezit, Coadă-Coadă s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți, și-a pieptănat blănița de pe coadă și le-a salutat pe prietenele ei.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Să mâncăm repede ceva și să mergem afară!

– De ce? întrebă Gri-Gri.

– Zilele trecute, în timp ce mă plimbam prin cartier, începu să explice Coadă-Coadă, am auzit multă lume spunând că astăzi este sărbătoare. Vreau să vedem ce se întâmplă.

– Așa este, interveni Maro-Maró. Astăzi este Ziua Cartierului nostru și, ca în fiecare an, oamenii organizează o petrecere. Eu am fost și anul trecut, și acum doi ani, și acum trei ani.

– Și cum arată o petrecere? o întrerupse Coadă-Coadă.

Toate pisicile se strânseseră curioase în jurul pisicii Maro-Maró.

– Păi, să vă explic, începu Maro-Maró, dând castroanele de lapte puțin mai departe. Toată lumea se adună pe strada principală. Pe acolo nu vor mai trece mașini astăzi, pentru că vor fi amplasate căsuțe din lemn, de unde poți cumpăra o grămadă de jucării, precum și multe lucruri bune de mâncat: dulciuri, sucuri, vată de zahăr, dar mai ales și mai ales cârnați! Hmmmm, ce poftă mi s-a făcut!!! Abia aștept să merg și să mănânc cârnați cu muștar. Sunt cei mai buni!

Peste câteva minute erau pregătite de plecare. Pisicile erau frumos pieptănate și nerăbdătoare să participe la petrecere, iar Coadă-Coadă, bineînțeles, alerga în jurul celorlalte, sunând din clopoțel: cling, cling, cling.

Petrecerea nu putea fi completă fără prieteni, așa că pisicile au trecut pe la arici, pe la veverițe și pe la Fără-Coadă. Cu toții văzuseră zilele trecute că oamenii se pregătesc pentru ceva, însă nu știau pentru ce anume. S-au bucurat tare mult când au auzit povestea pisicii Maro-Maró despre dulciuri și sucuri și jucării pentru copii. Și s-au îndreptat cu toții spre strada principală.



Au trecut pe lângă grădini, magazine, școală și pe lângă piață și au ajuns în capătul străzii principale.

Locul arăta exact ca în descrierea lui Maro-Maró. Nu mai semăna deloc cu strada pe care o știau cu toții până ieri. Pe zona unde erau de obicei parcate mașini acum se găseau căsuțe din lemn vopsite în toate culorile. Pe mijlocul străzii nu mai circulau mașini și biciclete, ci doar oameni ieșiți la plimbare, mămici, tătici și copilași frumos îmbrăcați. Treceau și căței cu zgardă roșie, plimbați în lesă de stăpânii lor. Peste tot erau stegulețe colorate și baloane.

Pisicile, veverițele, aricii și Fără-Coadă rămăseseră nemișcați în capătul străzii. Nu le venea să creadă ce frumos fusese totul aranjat de ieri până astăzi, pe timpul nopții, când ei dormeau. În plus, erau cu toții fermecați de aromele îmbietoare ce pluteau deasupra căsuțelor de lemn.

– Ce frumos e! zise Maro-Maró. Hai să trecem pe la fiecare căsuță, să vedem ce găsim bun de mâncat!

Primele căsuțe erau cu jucării și cu greu te puteai apropia de ele, fiind luate cu asalt de copii și părinții lor. Însă după numai câțiva metri mirosul de castane coapte le făcu pe veverițe să o ia la fugă.

– Veniți aici! Veniți aici! strigau ele fluturându-și cozile stufoase. Aici sunt castanele coapte!

Au început să mănânce cu toții, însă nimeni nu se bucura de castane precum veverițele. Dintre toți, numai Maro-Maró nu s-a atins de castane.



– Nu vreau să-mi stric foamea cu castane! zicea ea.

Următoarea căsuță era parcă făcută pentru arici. Merele coapte trase în caramel erau favoritele lor. Cu toții gustară din mere, însă nimeni nu era așa încântat de gustul lor precum aricii.

– Tot mai bune sunt castanele, ziseră veverițele.

Maro-Maró nici nu s-a atins de mere:

– Nu vreau să-mi stric foamea cu mere coapte! zicea ea.

Următoarea căsuță era plină de covrigi calzi. Fără-Coadă țopăia și lătra de bucurie. Covrigii erau preferații lui de când era mic, mai ales cei cu vanilie.

– Coadă-Coadă, zise cățelul, de mic mi-am dorit să țin un covrig în coadă, însă m-am făcut mare acum și încă nu am coadă. Așa aș fi putut lua doi covrigi, unul pe care să-l mănânc acum și unul să-l țin pe coadă pentru mai târziu. Se întristă... E tare rău să fii un cățel fără coadă.

– De ce spui asta? Îl certă Coadă-Coadă. Ești cel mai simpatic cățel și eu sunt prietena ta, deci te pot ajuta eu oricând ai nevoie. Uite, pot să-ți țin eu covrigul cu coada mea. Cling, cling, cling, covrig cald pentru Fără-Coadă! râse Coadă-Coadă.

Fără-Coadă se înveseli la loc. Cu toții gustară din covrigi, însă nimeni nu se bucura de gustul lor precum cățelul.

– Tot mai bune sunt castanele, ziseră veverițele.

– Tot mai bune sunt merele coapte, ziseră aricii.

Maro-Maró nici nu se atinse de covrigi.

– Nu vreau să-mi stric foamea! zicea ea.

Următoarea căsuță era plină de bomboane, de turtă dulce și ciocolată de toate formele și culorile. Pisicile primiră șoricea de turtă dulce, veverițele ciocolată cu alune, aricii frunzulițe din marțipan, cățelul o bomboană de mentă în formă de os. Coadă-Coadă era atât de fericită! Țopăia de colo-colo, mușcând câte un pic din turtă dulce, după care mai dădea câte o tură pe la prietenele ei să le spună cât de gustoasă e. Șoriceii de turtă dulce erau delicioși, însă aricii, veverițele și cățelul nu păreau așa de încântați.

– Tot mai bune sunt castanele, ziseră veverițele.

– Tot mai bune sunt merele coapte, ziseră aricii.

– Tot mai gustoși sunt covrigii, zise și Fără-Coadă.

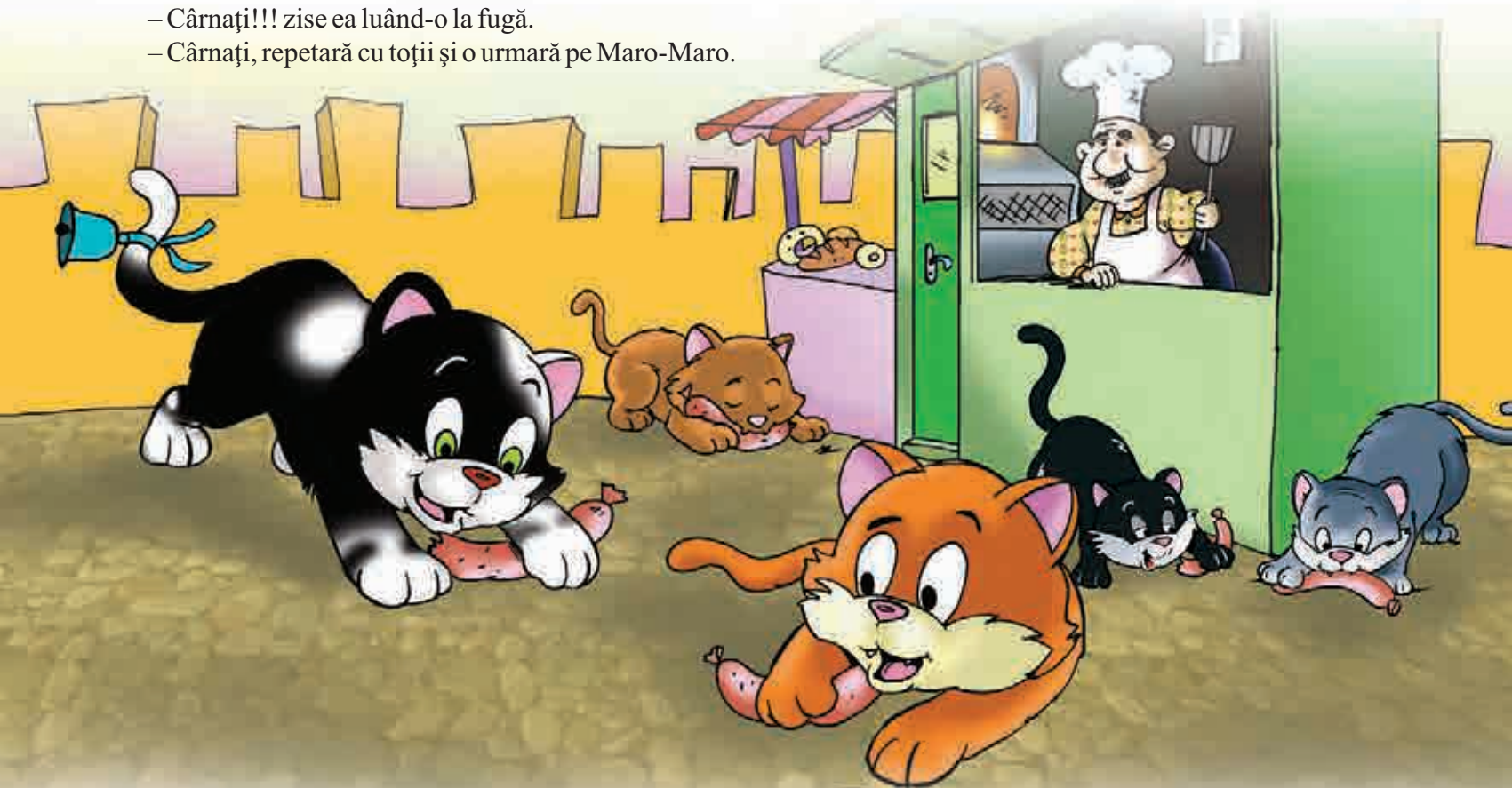
Maro-Maró nu mâncase nimic până acum.

– Nu vreau să-mi stric foamea! zise ea mergând mai departe.

Însă după numai câțiva pași Maro-Maró se opri. Se așeză pe lăbuțele din spate, uitându-se fix la o căsuță mai mare decât cele de până acum. Era chiar în capătul străzii, iar în jurul ei erau strânși foarte mulți oameni. De acolo se simțea un miros amețitor de cârnați prăjiți și de muștar, care o făcea pe Maro-Maró să se lingă pe bot.

– Cârnați!!! zise ea luând-o la fugă.

– Cârnați, repetară cu toții și o urmară pe Maro-Maró.



Era exact așa cum le povestise Maro-Maró. Vânzătorul de la chioșcul cu cârnați iubea pisicile și o ținea minte pe Maro-Maró din anii trecuți, așa că pregăti, pe câte o farfurioară de carton, cârnați cu muștar și o chiflă proaspătă, iar pentru Maro-Maró chiar și gogoșari murați.

Nimeni nu mai vorbea, toți savurau cârnații, uitându-se din când în când la Maro-Maró. Ce bine e să ai o prietenă așa de înțeleaptă, care știe exact unde sunt lucrurile cele mai bune de mâncat.

Când terminară de mâncat, cu toții erau sătui și fericiți. Fără-Coadă avea un burtoi în formă de covrig, așa de mulți covrigi mâncase. Aricii erau murdari de caramel în jurul boticului și pe nas. Veverițele semănau cu două castane cu blană, iar pisicile își lingeau muștarul de pe mustați. Nici nu își imaginaseră că poate fi așa de frumos la Ziua Cartierului. Muzica se auzea de peste tot, iar copiii care treceau pe stradă se opreau din când în când să mângâie blănițele pisicilor sau să le facă poze.

Au plecat mai departe, spre capătul străzii principale, cu gândul să facă un mic ocol înainte de a merge spre casă. Erau cu toții obosiți și nu se puteau gândi decât la culcușurile lor pufoase.

Numai că toată oboseala le-a trecut imediat în momentul în care au văzut o mulțime de copii jucându-se cu baloane. Au început să fugă după baloane aricii, veverițele, cățelul și pisicile.

– Ce colorate și frumoase sunt, cling, cling, cling...

Ariciul a vrut să strângă în brațe un balon și, poc!, balonul s-a spart... Ariciul s-a speriat, însă toți copiii au început să râdă.

– Ce tare a pocnit, a zis unul dintre ei.

– Să spargem și noi baloane! strigă un altul.

Și toți copiii încercau să prindă câte un balon și să-l spargă. Bineînțeles că prietenii noștri erau cei mai pricepuți. Pisicile și-au scos gheruțele, la fel și Fără-Coadă, veverițele și-au arătat dințișorii ascuțiți, aricii țepii. „Poc!“ „Poc!“ „Poc!“ se auzea printre râsetele de copii și clinchetul clopoțelului pisicii Coadă-Coadă.

A fost o zi minunată, pe care nu o vor uita niciodată. Iar Maro-Maró le-a spus tuturor că e hotărâtă ca anul viitor să încerce și castraveții murați, nu doar gogoșarii, alături de minunații cârnați prăjiți.

Noapte bună!



După peștișori



Ce a mai făcut
astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață,
pisica s-a trezit, s-a spălat pe
lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe
mustăți și și-a pieptănat blănița de pe
coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Ce ai visat azi-noapte? întrebă

Gri-Gri.

– Am visat că înotam printre peștișori!

Erau portocalii! Își aminti Coadă-Coadă.

– Coadă-Coadă, tu ai văzut vreodată peștișori?
Verzuli, portocalii, roșii, înotând în râu sau în
lac?

– Nu în lac, se rușină Coadă-Coadă, am văzut
doar într-un acvariu, acasă la fetița cu care m-am
împrietenit.

– Ei, continuă Portocalie-Portocalie, sigur fetița avea un singur pește sau poate doi. Hai cu mine să vezi zeci de
peștișori. Sunt într-un lac care se află la marginea parcului. Însă e destul de mult de mers până acolo...

Coadă-Coadă nu mai putea de fericire. Ieși pe ușa mașinii și o așteptă pe Portocalie-Portocalie pe alee, țopăind și
sunând din clopoțel:

– Să mergem la peștișori! Să mergem la peștișori!

Au trecut de stejarul veverițelor, de grădina aricilor, de cofetărie, au ieșit din cartier și au intrat pe o stradă lungă,
lungă, ce ducea către parc. Și au mers, și au mers... De fapt, Portocalie-Portocalie mergea, iar Coadă-Coadă țopăia și
alerga în cercuri în jurul ei ca un câțel. După un timp au intrat în parc. Ce frumos era parcul astăzi! Aleile erau pline de
frunze, băncile erau încă ude de la ceața dimineții ce nu se ridicase complet; se auzea deja zumzetul copiilor de la locul
de joacă. Lăbuțele pisicilor simțeau nisipul fin de pe alee și pietricelele din jurul băncilor.

Ca și cum ar fi uitat de ce a venit până aici, Coadă-Coadă o luă la fugă spre locul de joacă, iar Portocalie-Portocalie,
în loc să o cheme înapoi, să se întoarcă pe aleea dinspre lac, fugi și ea fericită. Erau tobogane, balansoare, leagăne. S-au
dat minute în șir în balansoare și au alergat prin tuneluri, s-au cățărat pe sfori. Pentru a se da pe tobogan, cineva trebuia
să le țină în brațe, lucru pe care copilașii din parc îl făceau cu plăcere. Pisicile i-au ajutat pe copii să umple găletușele cu
nisip și să construiască un zid de apărare pentru minunatul castel al păpușilor.

În tot acest timp, copiii din parc vorbeau despre doi pitici, pe care îi așteptau printre leagăne să se joace cu ei. Așa au aflat pisicile că piticii nu au mai apărut în parc de mult timp, probabil pentru că sunt în vacanță și că locuiesc chiar în parc, în două căsuțe mici și frumoase, nu departe de locul de joacă. Coadă-Coadă și Portocalie-Portocalie erau prea curioase ca să mai stea cuminți la locul de joacă. Porniră repede, repede pe alee, să vadă cu ochii lor piticii. Niciuna dintre pisici nu văzuse vreodată un pitic adevărat. Știau că au bărbi lungi, albe și căciulițe roșii sau verzi, pe care le poartă atât iarna, cât și vara, dar nimic mai mult.

Și, într-adevăr, în câteva minute au ajuns în dreptul unor căsuțe cu acoperiș roșu. Erau nu cu mult mai mari decât culcușul lor din mașină. Căsuțele aveau o ușă și un geam, nu erau luminate și, mai mult decât atât, ușile erau închise. Niciunul dintre pitici nu mai fusese acasă de mult timp. Pe streșinile caselor se vedeau pânze de păianjen, semn că nimeni nu făcuse curat acolo de ceva vreme. Uitându-se cu atenție în jur, Coadă-Coadă și Portocalie-Portocalie au descoperit cu uimire că pe prispa de la intrarea în fiecare căsuță dormea câte o pisică. Erau două pisici de culoare gri, una cu dungi negre și cealaltă cu dungi portocalii. Semănau foarte bine, păreau să fie surori. Mirat, Coadă-Coadă dădu din coadă... La auzul clinchetului, cele două pisici se treziră.

– Cine sunteți voi?

– Suntem Portocalie-Portocalie și Coadă-Coadă și am venit să vedem piticii!

Cele două pisici gri tresăriră vesele.

– Avem musafiri? Ce bine! exclamă una dintre ele.

– Piticii sunt plecați la bunici și se vor întoarce abia când vine frigul, însă noi ne bucurăm să avem musafiri. De mult nu ne-a mai vizitat cineva, dar să avem două pisici în vizită, la asta chiar nu ne-am gândit. Și ați venit doar pentru pitici?

– Nu, de fapt noi vrem să găsim lacul cu peștișori, însă i-am auzit pe copiii din parc vorbind despre pitici și de aceea am venit până aici. Dar cum aceștia nu sunt acasă, vom pleca mai departe, deși nu știu în ce direcție este lacul, le lămuri Portocalie-Portocalie.

– Deci voi nu ați mai fost niciodată în acest parc? întrebă pisica cu dungi negre. În acest caz, aveți nevoie de un ghid și noi suntem cei mai buni ghizi.

– Ce e un ghid? întrebă Coadă-Coadă.

– Adică cineva care știe bine locurile și te poate ajuta să găsești ce vrei, cum ar fi lacul cu pești, răspunse pisica cu dungi negre.

– Vă mulțumim, pisicilor, chiar ne bucurăm să mergem mai departe împreună, le mulțumi Portocalie-Portocalie.



Și cele patru pisici au plecat prin parc. Drumul spre lac era drept, însă ghizii ocoliră intenționat, ca să treacă și pe lângă vânzătorul de castane calde, și pe lângă cel care vindea porumb fiert, pe lângă tanti care vindea apă minerală și sucuri și pe lângă câteva magazinașe cu jucării pentru copii. Au trecut chiar și pe lângă foisorul fanfarei, o căsuță rotundă, mare, înaltă, care nu avea niciun geam și nicio ușă, în schimb avea băncuțe de jur-împrejur.

După foisor, pisicile au intrat pe o alee lungă, ce cobora, cobora până ajungea departe, departe, chiar lângă un lac. Lacul era mic, însă mult mai mare decât orice baltă sau acvariu văzute de Coadă-Coadă până atunci. Lacul era înconjurat cu iarbă proaspăt tunsă, iar în mijlocul lui se afla o inimioară roz. Inimioara era de fapt o fântână arteziană care împrăștia apa în toate direcțiile. Coadă-Coadă era foarte fericită. Nu mai văzuse așa ceva până atunci și alerga bucuroasă în jurul lacului, care era traversat de două podețe de lemn, nu foarte mari. Coadă-Coadă și Portocalie-Portocalie trecură podurile înainte și înapoi de nenumărate ori, spre amuzamentul celor doi ghizi.

Și, așa cum promisese Portocalie-Portocalie, în apă se vedeau înotând peștișorii. Erau de diverse culori, roșii, verzi, galbeni, și înotau în grupuri, fără vreun scop anume.

Pleosc! se auzi deodată și Portocalie-Portocalie se trezi stropită.

Ce să vezi... Coadă-Coadă, de atâta emoție, făcuse o prostie mare, mare, mult mai mare decât ea. Sărise în apă ca să înoate cu peștișorii. Exact așa cum visase cu o noapte înainte. Pe mal, celelalte pisici se agitau și strigau:

– Coadă-Coadă, ieși afară, nu e bine ce ai făcut! Coadă-Coadă, ieși din apă!!!

Sub apă, Coadă-Coadă se aștepta să fie cald și plăcut și să vadă o mulțime de peștișori colorați care să danseze în jurul ei. În realitate, apa era foarte rece și îi intra în ochi, în urechi și chiar și în gură, pentru că rămăsese cu gura căscată de mirare. Închise repede gura și privi în jur.

Mirați de atâta zgomot și vânzoleală, peștișorii s-au adunat în jurul pisicii Coadă-Coadă, să vadă ce se întâmplă. Se uitau la Coadă-Coadă cu ochii mari și nu înțelegeau ce este.

Niciun peștișor nu mai fusese pe mal și nu mai văzuse până atunci vreo pisică.

– Ce e? Ce e? se auzea din mulțimea de peștișori.

– Eu cred că e un căluț de mare.

– Nuuu! Nu seamănă cu un căluț. Cred că e o scoică! Își dădeau cu părerea peștișorii.

– Nu e o scoică, e o balenă!

– Balenele sunt albastre! Cred că e o minge!

– Mîngea nu are ochi și urechi! Cred că e o broască!

– Ba nu! sări în față un pește portocaliu. E o plăcintă și e numai bună de mâncat!

Auzind cuvântul plăcintă, tuturor peștilor li se făcu o poftă grozavă și se repeziră către Coadă-Coadă să o mănânce. Coadă-Coadă se sperie și începu să înoate cât putea ea de repede.



Însă peștișorii înotau mai repede decât ea și au ajuns-o imediat, arătându-și dinții ascuțiți.

Așa cum făcea de obicei când avea nevoie de ajutor, Coadă-Coadă se gândi să sune tare din clopoțel, să vină pisica Portocalie-Portocalie să o salveze. Dar ce să vezi însă! Sub apă clopoțelul nu scotea niciun sunet! Tare s-a mai speriat Coadă-Coadă. Era înconjurată de mulți, mulți peștișori flămânzi, cu gurile deschise. Se vedeau dințișorii mici și ascuțiți cu care se pregăteau să o muște. Peștii se apropiau și dinții păreau din ce în ce mai mari. Și mai mari! Și mai mari!

– Auuuu!!! se gândi Coadă-Coadă.

Pisica încercă să le spună peștișorilor că nu este o plăcintă, însă apa care îi intra în gură o împiedica.

Norocul ei că exact atunci se simți trasă de coadă afară din apă! Portocalie-Portocalie și pisicile piticilor au reușit să ajungă la ea și să o scoată afară, pe mal!

– Ce bine că m-ați salvat, pisicilor! Nici nu știți prin ce emoții am trecut! mieună încet Coadă-Coadă.

Portocalie-Portocalie arunca priviri aspre și nu știa dacă să o certe mai întâi sau să-i șteargă blănița udă. Coadă-Coadă tremura de frică și de frig, de la apa rece și vântul care începuse să bată în parc.

– Cum ai putut să sari în apă? o certă Portocalie-Portocalie. Poți răci! Dacă îți ruginește clopoțelul de la atâta apă? Știi bine că nu trebuie să-l uzi.

– Prrrrromiiiiit să nu mai fac așa o prrrrossstie! zise tremurând toată Coadă-Coadă.

– Să mergem repede în căsuțele piticilor, acolo e cald și o să-ți revii, spuse una dintre pisicile gri.

Au plecat repede, fără să uite în drumul spre căsuțe să ceară câteva castane coapte de la vânzătorul cu părul alb.

Peste câteva minute, Coadă-Coadă și-a revenit, blănița i s-a uscat și nici nu îi mai era frică.

Clopoțelul a fost bine șters de apă și, din fericire, nu a pățit nimic, nu se vedea nicio pată de rugină pe el.

– Trebuia să țip la peștișori și să le zic că sunt o pisică și nu ceva de mâncat! făcea pe viteaza Coadă-Coadă.

– Trebuia să fii cuminte și să nu sari în apă, i-o reteză Portocalie-Portocalie.

– Ai dreptate, Portocalie-Portocalie, cel mai bine e să fii cuminte. Promit să fiu așa de acum încolo.

După ce s-au mai odihnit, Coadă-Coadă și Portocalie-Portocalie și-au luat la revedere de la pisicile piticilor și au plecat spre casă. Au ieșit din parc, au traversat aleea cea lungă, care le-a adus până în cartier. Aici le așteptau celelalte pisici, care tare s-au mai îngrozit când au ascultat pățania pisicii Coadă-Coadă cu peștișorii.

Noapte bună!



Coadă-Coadă și muzica

Ca în orice dimineață, Coadă-Coadă s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

- Bună dimineața, pisicilor!
- Bună dimineața, Coadă-Coadă!
- Cum ai dormit?
- De când m-am trezit mă gândesc doar la ceea ce am auzit zilele trecute.
- Ce ai auzit? deveniră brusc atente celelalte patru pisici.
- Pe lângă unul dintre blocurile pe lângă care mă plimb am auzit o fetiță cântând la vioară. Cânta așa de frumos!!! Și eu vreau să cânt la vioară!

Celelalte pisici își dădeau coate și mustăceau...

- Coadă-Coadă, cântatul la vioară nu e pentru pisici... Vioara e mult mai mare decât tine și, în afară de asta, nici nu are cine să te învețe... Și, văzând figura din ce în ce mai tristă a micuței lor prietene, adăugară: însă poți cânta la alte instrumente sau din voce. Ce alte instrumente știți voi, pisicilor? Unul mic, pe care Coadă-Coadă să-l poată ține în lăbuțe.

- Aaaaa... pianul e mare, tobele sunt tot mari... însă ai o voce plăcută, se fofilă Portocalie-Portocalie. Hai să căutăm pe cineva care să te învețe să cânti.

Și plecară toate cinci prin cartier, ca să găsească pe cineva care să o învețe pe Coadă-Coadă ce înseamnă muzica. Trecură pe lângă stejar, acolo unde veverițele ronțăiau niște ghinde.

- Bună dimineața, veverițelor!
- Bună dimineața, pisicilor, unde ați plecat așa grăbite?
- Păi, am plecat prin cartier, să găsim pe cineva care să o ajute pe Codiță să învețe să cânte. Voi știți să cântați?



- Cum să nu, noi cântăm zilnic la nuci.
- Cum adică la nuci? Pisicile făcură ochii mari.
- Păi, uite, explicară veverițele, luăm două nuci și le ciocnim toc-toc și asta e cea mai frumoasă muzică pentru noi.
- Păi, și cum se cheamă muzica asta a voastră? nu se putu abține Gri-Gri.
- Se cheamă... „Tocăniță”, zise una dintre veverițe.
- Tocăniță înseamnă cu totul altceva, sări Maro-Maró. E clar că nu știți ce e aia muzică. Să mergem mai departe.
- Și cele cinci pisici se îndreptară către grădina ariciului.
- Bună dimineața, Gopi!
- Bună dimineața, pisicilor, unde ați plecat așa toate?
- Păi, am plecat prin cartier, să găsim pe cineva care să o ajute pe Codiță să învețe să cânte. Tu știi să cânți?
- Cum să nu, noi aricii cântăm zilnic la țepi.
- Cum adică la țepi? se mirară pisicile...
- Păi, uite-așa, stăm spate în spate și țepii noștri se lovesc între ei. Asta e cea mai frumoasă muzică pentru noi.
- Și cum se cheamă muzica asta a voastră? întrebă Neagră-Neagră.
- Se cheamă... aaaa... Nu știu, recunosc Gopi.
- E clar că nu știți ce e aia muzică. Să plecăm mai departe.
- Și cele cinci pisici se îndreptară către locul de joacă al lui Fără-Coadă.
- Bună dimineața, cățelule!
- Bună dimineața, pisicilor, încotro ați plecat?
- Păi, am plecat prin cartier, să găsim pe cineva care să o ajute pe Coadă-Coadă să învețe să cânte. Tu știi să cânți?
- Cum să nu, eu cânt tot timpul... Auuuu, Auuuu, Ham, Ham, Ham. Auuuu, Auuuu, Ham, Ham, Ham.
- Fără-Coadă, își luă inima în dinți Maro-Maró, noi ne gândeam la cântat frumos, nu la urlat la lună.



Dezamăgite, pisicile pleacă spre parc. Nu reușiseră să găsească pe nimeni care să o ajute pe Coadă-Coadă, așa că măcar o plimbare nu le strica. Nici nu au ieșit bine din cartier, că un dulău mare și rău le văzu și începu să alerge după ele arătându-și dinții ascuțiți. De frică, pisicile o zbughiră care încotro. Maro-Maró se băgă sub o mașină, Gri-Gri se sui în copac, Neagră-Neagră și Portocalie-Portocalie se strecurară pe sub un gard, numai Coadă-Coadă continuă să fugă pe alee, iar dulăul se ținea după ea. Fugea și mieuna, fugea și mieuna, și când aproape să o înhațe câinele... o fetiță o luă în brațe, alungându-l cu un băț pe urmăritor.

– Pleacă de aici, răutate, lasă-mi pisica în pace.

Dulăul plecă mârâind nemulțumit, în timp ce fetița o mângâia pe blăniță pe Coadă-Coadă. Văzând că pericolul a trecut, celelalte patru pisici s-au strâns în jurul fetei, să vadă ce face Coadă-Coadă. Încă tremura de frică și tare îi era bine în brațe.

– Draga mea pisică, zise fetița. Te caut prin cartier de zile în șir. Te-am văzut trecând de mai multe ori prin fața geamului meu. Clopoțelul tău are un clinchet așa de frumos! Nu mă satur să-l mai ascult. Mi-am dorit să cânt la fel de frumos ca tine și m-am apucat să studiez vioara. Mai am multe de învățat ca să ajung la fel de pricepută ca tine...

Coadă-Coadă nu-și mai încăpea în piele de fericire, iar prietenele ei erau foarte mirate. Nu numai că găsiseră cine să o ajute pe Coadă, însă aflaseră că prietena lor era deja o cântăreață cunoscută. Și lucru asta le făcea să se simtă foarte importante. Locuiau în aceeași casă cu un muzician. Coadă-Coadă cânta la clopoțel.

Noapte bună!



Ce a mai făcut astăzi pisica Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Ce soare e afară, pare foarte frumos, să mergem la joacă!!!

Și celelalte pisici voiau la joacă, pentru că soarele strălucitor și cerul albastru le îmbiau să iasă la afară. Până și pisica Maro-Maró a zis „Da! La joacă!” și au plecat în grădină.

S-au tăvălit prin iarbă, s-au jucat de-a v-ați ascunselea, au alergat după fluturi, au fugit cât au putut. Coadă-Coadă suna din clopoțel și râdea tot timpul: „Cling, cling, cling!” Peste puțin timp însă, soarele a intrat în nori și a început să bată vântul.

– Nu-i nimic, au zis pisicile, va ieși soarele din nou, să ne jucăm mai departe!

Însă norii adunați s-au transformat repede în ploaie. Nu ploua prea tare, așa că nimeni nu a ascultat-o pe Maro-Maró când a zis:

– Să mergem la mașină.

– N-o să ne oprim din joacă doar pentru o ploică, replică Neagră-Neagră.

Însă ploaia s-a întesit și vântul bătea din ce în ce mai tare.

– Ei, ne udă puțin, însă trebuie să terminăm jocul ăsta și după aia plecăm, zise Portocalie-Portocalie și toate pisicile au fost de acord.

Peste câteva minute ploua cu găleata. Se făcură bălți și pisicile erau ude flească. Până și Coadă-Coadă se lăsă convinsă:

– Bine, fie... plecăm.

Fugea în jurul celorlalte pisici, sărea din baltă în baltă și suna din clopoțel.

Jucându-se, pisicile nu și-au dat seama că au ajuns atât de departe și acum drumul prin ploaie spre casă părea mult mai lung. Când au ajuns acasă, erau frânte de oboseală și, în loc să se șteargă bine, bine cu prosopul pe blănița udă, s-au întins pe bancheta mașinii și au adormit imediat. Au dormit aproape două ore, iar când s-au trezit... erau deja răcite rău de tot.



Le dureau capul, le curgea nasul, tușeau, strănutau și sughițau. „Hapciu! Hapciu“, se auzea din mașină. Coadă-Coadă părea cea mai răcită dintre toate. Blănița ei mică și pufoasă nu a apărut-o la fel de bine de ploaie ca pe prietenele ei. „Hapciu! Cling, cling, cling, cling. Hapciu! Cling, cling, cling, cling“, făcea Coadă-Coadă. Fiecare strănut o făcea să miște din coadă și clopoțelul suna.

– Vai, cât am greșit! zise Maro-Maró. Nu trebuia să stăm așa de mult în ploaie și mai ales trebuia să ne uscăm blănițele. Am răcit toate! Mă duc să fac repede un ceai fierbinte, ca să ne fie mai bine.

Toată seara pisicile nu au făcut altceva decât să stea înfolfite în casă, cu pulovere și șosete de lână în lăbuțe. Au băut ceai după ceai, iar Maro-Maró le-a dat miere de albine. S-au culcat mai devreme în seara aceea. Pe parcursul nopții, Coadă-Coadă nu a putut dormi deloc. Avea nasul înfundat, tusea și strănutul nu-i dădeau pace. „Hapciu! Cling, cling, cling, cling. Hapciu! Cling, cling, cling, cling“. Clopoțelul o făcea să se trezească de fiecare dată.

Dimineața, Maro-Maró, Neagră-Neagră, Portocalie-Portocalie și Gri-Gri se simțeau mai bine. Capul nu le mai dureau, nasul nu le mai curgea și nici măcar nu mai tușeau. Maro-Maró zise:

– Și de data asta ceaiul și mierea și-au făcut efectul. Cât de curând mergem din nou la joacă.

Însă de pe bancheta din spate se auzi o voce stinsă și răgușită:

– Bună dimineața, pisicilor. Hapciu! Cling, cling, cling, cling.



Coadă-Coadă era tot bolnăvioară. Era la fel de răcită ca aseară; ceaiul și mierea nu au avut niciun efect în cazul ei. Pisicile erau îngrijorate.

– Trebuie să întrebăm și pe altcineva cum să procedăm ca să se facă bine, zise Gri-Gri.

Și plecă împreună cu Neagră-Neagră prin cartier. Se întâlniră cu veverițele.

– Bună dimineața, veverițelor! Ce faceți voi ca să vă treacă răceala?

– Păi, noi când suntem răcite bem ceai și mâncăm miere de albine și ne trece!

– Păi, și dacă nu vă trece?

– A! Nu se poate! Nouă ne trece de fiecare dată.

Pisicile plecară dezamăgite mai departe, până la arici.

– Bună dimineața, ariciule! Ce faci tu ca să-ți treacă răceala?

– Păi, eu când sunt răcit beau ceai și mănânc miere de albine și îmi trece!

– Păi, și dacă nu-ți trece?

– A! Nu se poate! Îmi trece de fiecare dată.

Pisicile erau din ce în ce mai îngrijorate. Cine o va face bine pe Coadă-Coadă? Se întâlniră cu cățelul Fără-Coadă, care nu răcise niciodată.

– Cum adică să beau ceai? Ce e ăla ceai?

Neagră-Neagră și Gri-Gri plecară înapoi spre casă. Aici Coadă-Coadă era în aceeași stare: „Hapciu! Cling, cling, cling, cling“.

– Am o idee, zise Portocalie-Portocalie. Când am fost în parc, să-i arăt lui Coadă-Coadă peștișorii, ne-am întâlnit cu pisicile piticilor. Păreau foarte înțelepte. Mă duc până acolo, să le întreb și pe ele.

Și plecă în grabă. Traversă cartierul, parcul, locul de joacă pentru copii și ajunse în fața căsuțelor piticilor din parc. Exact ca și data trecută, pisicile moșăiau în fața căsuțelor.

– Bună ziua, pisicilor.

– Bună ziua, răspunseră acestea, parcă te cunoaștem de undeva.

– Da, am fost în parc cu prietena mea, să vedem peștișorii, și voi ne-ați fost ghizi.

– Da, îmi aduc aminte, zise una dintre ele. Erai cu o pisică simpatică, cu un clopoțel prins de coadă. Ce prostie a mai făcut, cum a sărit ea în lac... își aduse aminte una dintre pisici.

– Exact pentru prietena Coadă-Coadă am venit. E foarte răcită și nu știm ce să facem ca să-i treacă.

– I-ați dat ceai cu miere de albine? întrebă pisicile.

– Da, și de două zile nu-i trece.

– Hmm... nu știm alt tratament.

Portocalie-Portocalie se întristă. I se pleoștiră urechile și coada și lăsă privirea în pământ. Pisicile piticilor erau ultimele la care s-ar fi putut duce. În tot acest timp, acasă, Coadă-Coadă tușea și strănuta.

– Însă... continuă pisicile, putem să-l întrebăm pe pitic.

Portocalie-Portocalie se fâstâci. Ea nu văzuse niciun pitic adevărat până acum. Intrară într-una dintre căsuțe. Acolo le aștepta un omuleț mic, cu o barbă lungă și albă, îmbrăcat cu o haină roșie și cu o căciulă verde pe cap.

– Deci i-ați dat deja ceai și miere prietenei voastre... Păi, trebuie să mă gândesc ce altceva i-ar face bine. Și se încrunță... Da, știu! Trebuie să-i dați să mănânce lămâie!

– Lămâie??? exclamă Portocalie-Portocalie. Nicio pisică nu mănâncă lămâie.

– Da, știu că voi credeți că e acră, însă nu e chiar așa. Trebuie să mănânce lămâie!



Portocalie-Portocalie le mulțumi piticului și pisicilor și plecă repede spre mașină. În drum spre casă trecu și pe la piață și luă două lămâi.

– Coadă-Coadă, zise ea când intră în casă, trebuie să mănânci lămâi ca să te faci bine!

– Lămâi??? se strâmbară Maro-Maró, Neagră-Neagră și Gri-Gri.

Hapciu! Cling, cling, cling, cling, continua să strănute Coadă-Coadă.

– Lămâi??? repetă Coadă-Coadă... de când vreau eu să mănânc o lămâie... și imediat începu să ronțăie lămâia. Era dulce-acrișoară. Ce bună e! zise ea, în timp ce pisicile o priveau strâmbând din botic.

Și mănăcă toată lămâia. Nici nu termină bine și, ce să vezi... nasul i se opri din curs. Nu o mai durea capul și nici nu mai strănuta.

– Tratatamentul cu lămâie este extraordinar, zise Maro-Maró. Trebuie să-l ținem minte și să le spunem și prietenilor noștri: ariciului, veverițelor și chiar și cățelului Fără-Coadă.

– Gata!!!! M-am făcut bine!!! zise Coadă-Coadă. Vreau să merg la joacă!

– Nu! o opri Maro-Maró. Trebuie să mai bei ceai cu miere și să mănânci și a doua lămâie. Și mai vorbim noi mâine.

Adormiră repede. Peste noapte Coadă-Coadă nu s-a mai trezit, pentru că nu mai tușea și nici nu mai strănuta. A dormit bine, învelită în multe pături ca să-i fie cald.

Când s-a făcut dimineața, Coadă-Coadă se simțea bine, putea respira pe năsuc, nu mai tușea, nu o mai durea capul și mai ales nu mai strănuta. Dădu singură din coadă ca să-și aducă aminte de clopoțel, cling, cling, cling, cling. Pisicile, speriate se treziră imediat, crezând că pisica Coadă-Coadă strănută din nou.

– Bună dimineața, pisicilor! Mi-a trecut răceala. Să mergem la joacă!!!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă! Ce bine că te-ai însănătoșit! La joacă!!!

Era o zi frumoasă, soarele era deja pe cer, iar pisicile au ieșit pe iarba de lângă casă. S-au tăvălit prin iarbă, s-au jucat de-a v-ași ascunselea, au alergat după fluturi, au fugit cât au putut.

Noapte bună!

Concursul

Ultimele zile au fost foarte agitate în cartier. Coadă-Coadă a venit cu ideea organizării unui concurs și toată lumea era în febra pregătirilor. Este vorba despre un concurs de măști și costume, adică urma să câștige cel sau cea care se deghiza cel mai bine, astfel încât nimeni să nu-și dea seama cine se află în spatele măștii. Premiul consta într-un coș mare de fructe, mere, struguri, pere, gutui și prune. Timp de două zile nimeni nu s-a mai jucat pe afară de teamă să nu-și dea de gol costumația sau cineva să tragă cu ochiul la costumul în lucru. Cu toții erau în căutare de idei și de materiale din care să-și facă măștile și costumele.

Podiumul de defilare era chiar aleea din fața mașinii. Nu exista juriu, toți participanții aveau dreptul să dea o notă pentru costumul prezentat. Notele erau de la unu la trei, unu însemnând o costumație nu foarte bună, care lasă să se vadă cine e de fapt în spatele costumului. Doi se acorda pentru o mască reușită, iar trei pentru o costumație perfectă.

Și iată că, în sfârșit, a venit ziua concursului. Vestea s-a răspândit prin tot cartierul, așa că astăzi s-a adunat foarte multă lume, căței și pisici pe care prietenele noastre nici nu îi cunoșteau.

Primul la start era leul. Leul? Da, un leu mic, cu o coamă zburlită maronie, care mergea țănoș și încerca să pară fioros. Toată lumea aplauda, însă nimănui nu îi era frică de acest leu, care era mult prea mic să fie un leu adevărat.

– Ce notă merită?

– E frumos costumul, însă nu seamănă cu un leu adevărat, zise cineva din mulțime. Este prea mic față de leul pe care l-am văzut la circ. Propun să-i dăm nota doi!

– Da suntem de acord, merită doi.



Regula concursului era ca la capătul aleii, după ce se dădea nota, fiecare mască trebuia să fie îndepărtată pentru a lăsa să se vadă cine era concurentul.

Se dovedi că leul era de fapt o veveriță, care își ținea coada stufoasă și zburlită în jurul capului, ca pe o coamă.

– Bravo, veverițo! Foarte bine! o aclamau cei strânși în jurul mașinii.

Următorul la start era un purcel de cauciuc. Guița și grohăia ca un purcel adevărat și abia mergea pe alee de gras ce era. Când ajunse aproape de public îi stropi pe toți cu un jet puternic de apă!

– Ha, ha, ha, ce v-am făcut! se amuză purcelul.

Toată lumea se supără și, deși costumul era reușit, personajul semănând perfect cu o jucărie de baie în formă de purcel, i s-a acordat doar nota unu, pentru purtarea necorespunzătoare.

– Îmi pare rău că v-am stropit, însă când m-am văzut îmbrăcată în purcel nu m-am mai putut abține, zise pisica Baltă-Baltă, în timp ce-și dădea jos costumul.

– Baltă-Baltă, tu tot promiți că te cumițești și de fiecare dată dai cu bâta în baltă, adică vreau să zic că te obrăznicești la loc, o dojeni un cățel mai în vârstă, cu o blană deasă și plină de scaieți.

– Ai primit nota unu deși ai găsit un costum atât de frumos. Dacă nu te înveți minte, numai tu o să ai de suferit pentru obrăznicile tale.

Discuția încetă brusc când la capătul aleii apărură o vacuță...

– De unde să avem noi o vacuță în cartier? se miră cineva...

– E neagră-neagră cu pete albe, face muu și are coarne. Seamănă perfect cu vacuța desenată pe vitrina magazinului din colț...

– Crezi că nu era desen, ci o vacuță adevărată? Și când a auzit de concurs a plecat din vitrină și a venit la noi?



Toată lumea era mirată, neștiind dacă e vorba de cineva mascat în văcuță sau de o văcuță adevărată.

– Nu e o văcuță adevărată, sări veverița în sus. Eu am fost la munte și acolo toate văcuțele aveau un clopot la gât.

– Așa e!!! confirmă și Baltă-Baltă.

Ajungând la capătul aleii, masca a fost dată jos și apărău... ce să vezi... cățelul Fără-Coadă... Blănița lui scurtă și neagră-neagră cu pete albe imita perfect o văcuță, iar coarnele le făcuse din două oase de la friptura delicioasă pe care o mâncase săptămâna trecută. Cățelul a primit nota doi și o grămadă de aplauze și felicitări.

Următorul personaj era... o cămilă. Ce-i drept, o cămilă tare mică, cu două cocoase și mai mici, însă de unde o cămilă între blocuri?

– Mie mi-a spus stăpâna mea, zise pisica Almuta, că doar în deșert trăiesc cămile. Și la televizor am văzut că sunt foarte mari, mult mai mari decât un om și că în cocoase țin apă, ca să aibă ce să bea.

– Ce este deșertul? întrebă șoricarul cu lesă roșie.

– E un loc cu mult, mult, mult nisip, unde e foarte, foarte cald, îl lămură Almuta.

– Atunci nu e nimic ciudat, continuă șoricarul. Cămilele mari cresc unde e mult nisip, iar cămila asta mică trăiește unde e puțin nisip. Probabil lângă groapa cu nisip din părculețul copiilor. Eu mă bucur că avem și o cămilă în cartier, mă plictisiseam să mă joc doar cu căței și pisici.

Toți erau convinși că au o vecină nouă și au uitat că, de fapt, era un concurs de măști. Au fost foarte dezamăgiți să vadă că, odată ajunsă lângă mașină, cămila își dădu jos blana și dedesubt era... pisica portocalie... Iar cele două cocoase erau cei doi puiți, Puf și Pof, făcuți ghem pe spatele mamei lor. Mămica și cei doi pui au primit multe multe aplauze de la toți cei adunați, mai puțin de la șoricar, care stătea îmbufnat.

– Dacă nu avem cămilă în cartier, înseamnă că nu e cald. Dacă nu e cald, înseamnă că iar se face frig și o să ningă și o să-mi înghețe lăbuțele. Eu vreau o cămilă adevărată! bombăni șoricarul.

Brusc, se făcu liniște... Ce se afla în capătul aleii? Ce fel de personaj? O castană în coajă?

– Cine a mai văzut o castană așa de mare?

– Ce frumoasă e, dar ce țepi mari are!!!

Castana se rostogolea pe alee, însă nu reușea să meargă drept și toți săreau cât colo și se fereau din calea ei. Cum nimeni nu reușea să-și dea seama cine s-ar fi putut deghiza așa bine, acordară nota trei, cea mai mare notă de până acum. Toți erau curioși să vadă cine iese din castană, însă castana se încăpățâna să rămână întreagă...

– Cine e înăuntru? striga cineva.

– Hai, ieși, ca să te vedem și să te felicităm!!!

Când colo, ce să vezi? Castana se desfăcu în două și din mijloc nu ieși nimeni. Nimeni? Da, nimeni, pentru că, de fapt cele două jumătăți erau chiar cei doi frați arici, Gopi și surioara lui mai mică, care se ținuseră în brațe, formând astfel un ghemotoc cu țepi, adică o castană în coajă. Toată lumea aplaudă și era convinsă că aricii vor câștiga concursul. Cine putea veni cu o idee mai bună decât asta?

Aplauzele s-au stins, pentru că la capătul aleii apărău o mașinuță cu telecomandă... Toată lumea se ascunse pe unde apucă, pe sub mașină, în copac, după gard...

– Fugiți! Iar a venit băiețelul ăla obraznic să ne sperie cu mașina lui cu telecomandă... Fugiți!!!

Numai că mașina mergea încet, claxona și făcea piruete grațioase. După fiecare piruetă, claxona, și iar o piruetă, și iar claxona! Când mai avea câțiva pași până la adăpostul pisicilor, mașina în loc să claxoneze... a mieunat!

– Miau! Adică Tii-tii! se corectă mașinuța...

Toți au început să râdă și să iasă de pe unde s-au ascuns. Și-au dat seama că nu era o mașină cu telecomandă, ci doar un alt concurent, deghizat în mașină. Ce idee! După ce au acordat nota doi (greșeala cu mieunatul în loc de claxonat a fost imediat penalizată de public) au aflat și cine era mașinuța. Bineînțeles, era pisica Roată-Roată. A avea câte o roțiță în fiecare lăbuță, coada o ținuse dreaptă în sus ca pe o antenă și își pusese o pereche de ochelari de soare care făceau ca ochii ei să semene cu două faruri. Pe spate avea o cutie albă din plastic care îi dădea forma unei mașini pătrătoase. Roată-Roată era în culmea fericirii. Visul ei era să se transforme într-o bună zi într-o mașină adevărată și era din ce în ce mai convinsă că va reuși cât de curând dacă învață să claxoneze mai bine.

Ultimul concurent aștepta deja startul. Era un căluț blond care tropăia țațoș pe alee, dând din coadă și nechezând. Toată lumea aproape uită de cămilă, de castană și de mașinuța la vederea unui cal așa de frumos... Cu toții văzuseră cai de mai multe ori la paradele din parc, la circ. Caii erau frumoși, înalți și cu coama împletită, îmbrăcați în uniforme. Toți cei prezenți la concurs își doriseră măcar o dată în viață să se transforme într-un cal atât de admirat și de fotografiat, iar acum aveau unul lângă ei, mergând pe alea de lângă mașină. Chiar mai mult decât caii din parc, căluțul de azi avea și un clopoțel legat de coadă, cu care atrăgea și mai mult atenția spectatorilor. Trop, trop, cling, cling, cling! galopa țațoș căluțul.

Primi imediat premiul întâi și coșul cu frunțe, deși nimeni nu știa dacă un cal mănâncă gutui sau prune, însă își doreau să afle cât mai repede cine se afla în spatele acestui costum. Câștigătorul se lăsa așteptat și, în loc să-și dea jos costumul, mai făcea câte o tură de alee, tropăind și sunând din clopoțel... La rugămințile insistente ale publicului, căluțul se opri și... Ce să vezi.... De sub costum apărură: Coadă-Coadă, Maro-Maró, Neagră-Neagră, Gri-Gri și Portocalie-Portocalie...



Pisicile au fost aplaudate și aclamate minute în șir și au explicat de mai multe ori cum au reușit să facă un costum așa de convingător. Căluțul era așa de mare pentru că sub costum pisicile stăteau una peste alta. Maro-Maró și Gri-Gri jos, Neagră-Neagră în spatele lor, susținându-le pe Portocalie-Portocalie și pe Coadă-Coadă. Uniforma căluțului era făcută dintr-o husă găsită în mașina abandonată, colorată cu cretă, copitele erau patru conserve de tablă strânse de pisici, coama blondă a căluțului era blănița pisicii Portocalie-Portocalie, iar coada cu clopoțel era chiar coada prietenei noastre, pisica Coadă-Coadă.

De bucurie, cele cinci pisici nu mai terminau cu explicațiile, cum le-a venit ideea și cum au pus-o în aplicare, cum au tăiat conservele și cum au exersat să stea una peste cealaltă, în timp ce toți ceilalți ascultau mirați și încântați, mâncând mere, struguri, pere, gutui și prune din coșul câștigătoarelor.

Noapte bună!



Clătitelę

Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă!

– Știți ce am visat eu azi-noapte? Am visat că mâncam clătite!!! a zis Coadă-Coadă, lingându-se pe bot.

– Clătite? săriră toate pisicile. Și noi vrem clătite, clătitele sunt așa de bune!

Și s-au întors toate către pisica Maro-Maró, cu ochii mari și întrebători. Pisica Maro-Maró era foarte fericită să facă mâncare sau să pregătească dulciuri și nimic nu o încânta mai mult decât să fie rugată să facă prăjituri. Mustăcea și chicotea zicând:

– Nu știu ce să zic, chiar vreți voi clătite... Nu am mai făcut de mult și nu cred că mai știu cum se fac...

– Te rugăm, Maro-Maró, vrem clătite!!

– Fie, azi mâncăm clătite.

Și plecă spre cămară, de unde scoase o tigaie, un vas mare, un polonic și multe lingurițe și farfurii...

– Vai, cămară e goală... Nu am din ce să fac clătite... nu pot face clătite... se întoarse ea tristă către celelalte patru pisici.

Celor patru pisici li se umplură ochii de tristețe și li se pleoștiră urechile și cozile.



– Dar noi vrem clătite... mieuna Coadă-Coadă. Și cât ai căutat tu prin cămară eu am fost deja afară și le-am invitat pe veverițe și pe arici la noi.

– Maro-Maró, se băgă în vorbă Neagră-Neagră, nu putem să mergem acum să facem rost de tot ce-ți trebuie pentru clătite?

Auzind această idee, Maro-Maró se înveseli. Și ei îi părea rău să nu-și folosească polonicul și tigaia. Chiar atunci intrară pe ușă veverițele și ariciul.

– Bună dimineața, pisicilor, unde sunt clătitele? întrebă Gopi.

– Nu e chiar așa de simplu cum crezi tu, zise Gri-Gri. Trebuie să găsim din ce să facem clătitele.

– Păi, și din ce se fac clătitele? întrebă ariciul.

Maro-Maró se înfoie și începu:

– Ne trebuie două ouă. Unde găsim noi ouă?

– Pot eu să merg până la piață, zise Neagră-Neagră. O cunosc pe tanti care vinde ouă și, dacă o rog frumos, sigur îmi dă și mie.

– Perfect, deci ouă aduce Neagră-Neagră, reluă Maro-Maró. Ne mai trebuie lapte. Unde găsim noi lapte?

– Pot eu să merg până acasă la fetița cu care mă joc la leagăne, zise Gri-Gri. De obicei îmi dă un castronel de lapte în fața ușii casei ei. Dacă o rog frumos, sigur îmi dă astăzi un castronel mai mare.

– Perfect, deci lapte aduce Gri-Gri, se entuziască Maro-Maró. Ne mai trebuie zahăr și sare. Unde găsim noi zahăr și sare?

– Pot eu să merg până în capătul străzii principale, veni și rândul pisicii Portocalie-Portocalie. Acolo e restaurantul și sunt prietenă cu bucătarul. El îmi dă să mănânc bucăți de friptură. Dacă îl rog frumos, sigur îmi dă și zahăr, și sare.

– Zahăr și sare aduce Portocalie-Portocalie, sări în sus de bucurie Maro-Maró. Ne mai trebuie făină. Unde găsim noi făină?

– Ce e aia făină? întrebă Gopi.

Nimeni nu părea să știe ce să răspundă. Însă îi lămuri din nou Maro-Maró:

– Făina e un praf alb făcut din grâu, din care se fac toate prăjiturile...

– Cling, cling, cling! Am o idee! Dacă zici că făina se pune în toate prăjiturile, începu Coadă-Coadă, pot eu să merg la cofetărie, la tanti Cucu-Bau, sigur ea are făină. Dacă o rog frumos, o să ne dea și nouă.

– Perfectă idee, bravo! zise Maro-Maró. Deci făină aduce Coadă-Coadă.

Și pisicile se pregătiră să plece.

– Stați, nu e gata! le opri Maro-Maró.

– Cum adică nu e gata? Ce mai lipsește? se mirară toate...

– Păi, cu ce mâncăm clătitele, goale nu sunt bune...

La asta nu se gândiseră. Pisicile s-au așezat din nou, ariciul se foia, veverițele încercau să-și aducă aminte cum arată clătitele și mai ales ce gust au ele, ca să-și poată da seama cu ce pot fi mâncate.

– Putem să le mâncăm cu biscuiți.

– Nuuu, clătitele nu sunt bune cu biscuiți.

– Putem să le mâncăm cu șoricei.

– Noi nu mâncăm șoricei, săriră veverițele.

– Putem să le mâncăm cu cașcaval.

– Dar eu nu mănânc cașcaval, se strâmbă ariciul.

Le liniști Maro-Maró.



– Opriți-vă! Clătitele se mănâncă cu dulceață sau cu gem, însă noi nu mai avem așa ceva. Ultimul borcan s-a terminat săptămâna trecută...

– A! Păi, în cazul ăsta, e simplu, ziseră veverițele... Noi avem dulceață de nuci, gem de castane și pastă de alune. Le aducem imediat.

Ariciul sări și el:

– Și eu am gem de mere și de pere și dulceață de caise.

Și astfel fiecare a plecat în direcția lui. Peste puțin timp, Neagră-Neagră s-a întors cu ouă, Gri-Gri cu lapte, Portocalie-Portocalie cu sare și zahăr, Coadă-Coadă cu făină, veverițele cu borcanele de gem de nuci, castane și alune, ariciul cu dulcețurile de mere, pere și caise. Nimic nu-i mai lipsea acum pisicii Maro-Marosă să treacă la treabă.

– Preparatul clătitorilor e o treabă serioasă, e nevoie de fiecare dintre voi. Dar mai întâi să facem compoziția...

Toți se uitau curioși la Maro-Marosă și erau foarte surprinși de îndemânarea pisicii. Ea bătu ouăle, le amesteca cu făină și lapte, și iar făină, și iar lapte, presăra zahăr și sare. Gustă din când în când din pasta obținută și mai completă cu lapte și făină până când zise:

– Gata, e perfectă.

Pisica Neagră-Neagră stătea lângă aragaz și amesteca încontinuu în vasul cu compoziția de clătite. Maro-Marosă lua câte un polonic și-l turna în tigaia încinsă. Când clătita se îngălbenea, semn că era gata, o întorcea repede pe partea cealaltă, ca să fie coaptă bine pe ambele părți. Odată pregătită, Maro-Marosă pune clătita pe farfuria ținută cu grijă de Gri-Gri. Portocalie-Portocalie lua clătitele de la Gri-Gri și le împărțea în mod egal pe șase farfurii. În dreptul fiecăreia dintre cele șase farfurii se găsea câte un borcan cu umplutură: dulceață de nuci, pastă de alune, gem de castane, gem de mere, gem de pere și dulceață de caise. Veverițele și ariciul ungeau clătitele.

Ultimul pas era îndeplinit de Coadă-Coadă. Ea alerga între cele șase farfurii, rula clătitele gata unse și le punea una lângă alta pe o farfurie maaaaare de tot. După fiecare clătită rulată ea suna din clopoțel și zicea:

– Gata! Am mai terminat o clătită.

La auzul clopoțelului, Maro-Maró scufunda din nou polonicul în compoziție și următoarea clătită era pe foc...

Au muncit așa vreo jumătate de oră. Mormanul de clătite se făcea din ce în ce mai mare, până când toată farfuria s-a umplut.

– Am terminat, zise fericită Maro-Maró. Strângem repede vasele, tigaia și borcanele și ne apucăm de mâncat.

În câteva minute totul era strâns și spălat. Farfuria mare cu clătite a fost dusă pe bancheta din spate a mașinii, acolo era loc pentru toată lumea.

– Ce bună e clătita cu gem de caise!!!

– Nu credeam că gemul de castane e așa bun pe clătite!! Cling, cling, se auzea clopoțelul pisicii Coadă-Coadă de fiecare dată când mușca din clătită...

Și au mâncat toate clătitele, și au lăudat-o pe Maro-Maró, care nu-și mai încăpea în blana ei pufoasă de bucurie.

Noapte bună!



Doi ani

Ce a mai făcut astăzi Coadă-Coadă?

Ca în orice dimineață, pisica s-a trezit, s-a spălat pe lăbuțe, pe botic, pe urechi și pe mustăți și și-a pieptănat blănița de pe coadă.

– Bună dimineața, pisicilor!

– Bună dimineața, Coadă-Coadă! La mulți ani!!! strigară în cor pisicile și se înghesuiră pentru a o felicita și a o trage de urechi.

Astăzi e o zi specială pentru Coadă-Coadă, este ziua ei de naștere. Împlinește doi ani și toată lumea se bucură nespun pentru ea.

Mașina era plină de baloane și de stegulețe și de hârtie creponată de toate culorile. Îi pregătiseră chiar și un cadou frumos ambalat în hârtie albastră legat cu o panglică roșie și fundă. Coadă-Coadă desfăcu repede cutia și găsi... spre bucuria ei... un șoricel din plastic cu cheiță. Dacă învârtea cheița, șoricelul fugea și trebuia să alergi și mai repede ca să-l prinzi de coadă. Șoricelul se băga pe sub banchetă, printre pedale, prin buzunarul portierelor, iar Coadă-Coadă fugea râzând cu gura până la urechi după el.

După un timp, pisicile i-au adus aminte că urmează să vină musafirii dintr-un moment în altul și că ar trebui să facă o pauză de la joacă, ca să se pregătească. Împreună au aliniat bolurile cu lapte și suc pentru lipăit și farfuriile pentru surprizele pregătite de Maro-Maró, care se întrecuse pe sine. Special pentru ziua lui Coadă-Coadă, Maro-Maró a ieșit din mașină, deși nu îi stătea în fire, și s-a dus până la tanti Cucu-Bau, care i-a da niște rețete foarte gustoase de prăjituri.

Nici nu terminară bine, că se și auzi cineva la ușă: „Cioc-Cioc“. Coadă-Coadă era foarte emoționată și se învârtea de colo-colo. Invitase pe toată lumea și nu știa cine poate fi primul invitat, dar se bucura tare mult să-i știe pe toți reuiniți la ea acasă.



– Cine e?

– Gopi, se auzi dincolo de portiera mașinii.

– Bine ai venit, ariciule! îl întâmpină sărbătorita.

– La mulți ani, Coadă-Coadă, să crești mare și frumoasă! o felicită ariciul.

De emoție, Coadă-Coadă se repezi spre musafir, mai, mai să se înțepe în acele lui Gopi.

– Poftim înăuntru, îl invită Coadă-Coadă. Special pentru tine, Maro-Maros a pregătit mere coapte în caramel...

– Caramel!!! se repezi ariciul direct spre platouri... Peste câteva momente și-a dat seama că uitase să ofere cadoul.

Coadă-Coadă, eu ți-am luat un album în care să pui la presat toate frunzele colorate pe care le strângem împreună. Așa o să poți avea frunze galbene, verzi, maro, violet și roșii toată iarna și chiar și la primăvară.

– Ce cadou minunat, îți mulțumesc foarte mult! se emoționează pisica.

Și nici nu termină bine fraza, că se auzi „Cioc-Cioc“ în ușa mașinii.

– Cine e?

– Suntem noi, veverițele.

– Bine ați venit, veverițelor! le întâmpină sărbătorita.

– La mulți ani, Coadă-Coadă, să crești mare și frumoasă! o felicită veverițele.

– Pofțiți înăuntru, le invită Coadă-Coadă. Special pentru voi, Maro-Maros a pregătit prăjitură cu nuci și ghinde în ciocolată...

– Ghinde! Ciocolată!!! se repezică veverițele direct spre platouri... Peste câteva momente și-au dat seama că uitaseră să ofere cadoul. Coadă-Coadă, noi ți-am luat o cutiuță în care să strângi pietricele de toate formele, așa cum strângem noi alune pentru iarnă.

– Ce frumoasă e și are desenat un șoricel pe capac! Vă mulțumesc foarte mult!

Și nici nu termină bine fraza, că se auzi din nou „Cioc-Cioc“ în ușa mașinii.

– Cine e?

– Sunt eu, pisica Baltă-Baltă.

– Bine ai venit! Ce bine îmi pare să te revăd!

– La mulți ani, Coadă-Coadă, să crești mare și frumoasă!

– Poftește înăuntru, o invită Coadă-Coadă. Special pentru tine, Maro-Maros a pregătit fursecuri și cacao cu lapte...

– Miau, ce bune sunt!!! Uite, de ziua ta eu ți-am adus un purcel de plastic! Ca atunci când faci baie să te joci cu el.

Știe să stropască, cam cum stropeam eu înainte să te cunosc pe tine, se fâstâci Baltă-Baltă, numai că nu pe stradă, ci doar în cădița în care faci baie.

– Ce frumos e, abia aștept să fac baie diseară și să mă bălăcesc! zise Codiță, dând fericită din clopoțel.

Și nici nu termină bine ce avea de spus, că auzi „Cioc-Cioc“ în ușa mașinii.

– Cine e?

– Sunt eu, pisica Roată-Roată.

– Bine ai venit, Rotiță!

– La mulți ani, Coadă-Coadă, să crești mare și frumoasă!

– Poftește înăuntru, o invită Coadă-Coadă. Special pentru tine, Maro-Maros a pregătit gogoși în formă de rotițe, pline cu gem de vișine și pudrate cu zahăr...

– Miau, miau, miau, ce bine arată!!! Și ce frumos miros! Și își băgă boticul într-o farfurie mare plină cu gogoși.

Drept cadou, Roată-Roată adusese o carte foarte frumoasă, cu mașini, biciclete, autobuze, cisterne, avioane, triciclete și multe alte lucruri care, bineînțeles, se deplasau pe roți...

„Cioc-Cioc“, se auzi din nou.

– Cine e?

– Sunt eu, Fără-Coadă.

– Bine ai venit, cățelul meu drag! Ce bine îmi pare să te revăd!

– La mulți ani, Coadă-Coadă, să crești mare și frumoasă!

– Poftește înăuntru, îl invită Coadă-Coadă. Special pentru tine, Maro-Maró a pregătit turtă dulce și avem chiar și struguri cum îți plac ție.

– Turtă dulce!! Struguri!!! Îi lăsa gura apă doar la auzul acestor cuvinte.

Drept cadou Coadă-Coadă primi o minge verde fosforescentă, cu care se putea juca și în serile întunecoase de iarnă, când soarele apune așa de repede. Pisica se bucura tare mult și i-a promis cățelului că se vor juca împreună cu mingea chiar de a doua zi.

Au mai venit și alți invitați din jurul casei, pisica portocalie cu cei doi puii ei, Puf și Pof, pisica Almuța de la blocul vecin, și chiar și o veveriță care se mutase de curând în cartier și care locuia într-un stejar bătrân de lângă piață.

Toată lumea era veselă și era gălăgie și voie bună, pisicile îl alergau pe șoricelul cu cheiță, făcând pauze pentru a sorbi din laptele cu cacao; veverițele aruncau mingea de la una la alta, în timp ce Fără-Coadă încerca să o prindă. Îi era destul de greu, mai ales că avea câte o turtă dulce în fiecare lăbuță.



La un moment dat, lumina s-a stins... Coadă-Coadă înlemni la gândul că petrecerea ei s-a terminat. Nu știa ce să facă, însă deodată toată lumea începu să cânte: „Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască! Laaaaa muuuulți aaaaani!“

Două mici lumânări s-au aprins și la lumina lor puteau fi zărite Portocalie-Portocalie și Neagră-Neagră aducând un tort mare. Era minunat! Coadă-Coadă nu-și putea stăpâni emoția și sărea într-o lăbuță, aproape răsturnând câteva farfurii de prin jur... Tortul era în formă de clopoțel, îmbrăcat în frișcă pufoasă, iar șnurulețul roșu cu care era legat era făcut din sirop de zmeură.

Pisica Maro-Maró mustăcea de bucurie că a reușit să-i impresioneze pe toți cu tortul făcut de ea. Se gândi ce norocoasă e că are așa o prietenă bună, pe tanti Cucu-Bau, de la care învățase atâtea rețete...

Coadă-Coadă își puse o dorință și suflă cât putu de tare în lumânări. Lumânările s-au stins. Toți o aplaudau și încercau să ajungă cât mai repede la ea, să o pupe din nou. Lumina s-a aprins la loc și în numai câteva minute toată lumea era murdară de frișcă pe mustăți.

Toți erau fericiți. În agitația petrecerii puteai auzi: „Nu cred că am mâncat vreodată ceva așa bun!“ „Maro-Maró, știi să faci un tort la fel de bun și în formă de roată?“ „Cine mai vrea suc?“ „Am mâncat așa de mult, că nu mai pot fugi după minge.“ „Putem pune frișcă și pe ghinde și chiar și pe nuci.“



Nici până în ziua de azi nimeni nu-și poate imagina o aniversare mai reușită ca cea a pisicii Coadă-Coadă. Cu toții se gândesc cum va fi când va împlini trei ani. Sau patru ani? Ce surprize îi vor mai aștepta? Până atunci însă, prietenii noștri din cartier au multe de făcut: să se joace cu mingea prin grădină, să culeagă frunze colorate, să strângă pietricele de toate formele, să se joace de-a v-ați ascunselea, să alerge după biciclete, să privească tramvaiul, să se dea în leagăne și să vorbească cu copiii de la școală, să o viziteze pe tanti Cucu-Bau pentru o gustare delicioasă, să se ascundă de ploaie sub frunze și să se bălăcească în apă când e prea cald, să se tragă de coadă și de mustăți și să aștepte băiețelii și fetițele care-i vizitează să-i mângâie pe blăniță.

Noapte bună!



Cuprins

O casă nouă/	5
La vânătoare/	9
La joacă cu ariciul/	13
Coadă-Coadă și veverițele/	17
Cu și fără coadă/	20
Tanti Cucu-Bau/	24
La piață/	27
Alăța de sub stejar/	31
Cine are coadă/	35
Pisica Baltă-Baltă/	37
Pisica Rotită/	41
Pisica Cucui-Cucui/	45
Ziua Cartierului/	49
După peșteri/	53
Coadă-Coadă și muzica/	57
Strănutul/	60
Concursul/	64
Clătitelă/	69
Doi ani/	73



Când poveștile clasice nu mai sunt o noutate pentru copilul tău, tu, părinte, trebuie să devii mai mult decât povestitor: creator de noi povești. Adică exact ce a devenit tăticul Mihai Ciobanu. Și pentru că personajul pe care l-a creat pentru fiul său nu mai termina cu aventurile care îl prinseseră în mreje, s-a născut o carte de povești. O carte ce îndeamnă la dragoste, o carte scrisă pentru fiecare suflet de copil.

ISBN 978-973-679-866-5



www.edituraaramis.ro